

முடிவுரை 1

அன்னம் பஹு குர்வீத

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

பாரதத்தின் புராதன ரிஷிகள் உபதேசித்துள்ள 'பெருமளவில் அன்னத்தைப் பெருக்குதல் மற்றும் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்' என்னும் கோட்பாட்டைப் பாரதத்தின் அரசர்களும், முனிவர்களும், சாதாரண இல்லறத்தாரும் எக்காலத்திலும் ஆதரித்துப் பேணிப் போற்றி வந்தனர். அன்னப் பெருக்கம் மற்றும் அன்னதானம் பற்றிய இக்கோட்பாடு பாரதீய சிந்தனை மற்றும் பொது வாழ்க்கையின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளின் அங்கமாய்த் தழைத்தோங்கி இருந்தது. தொன்றுதொட்டு கிட்டத்தட்ட இன்று வரை பரத கண்டத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் வெவ்வேறு கலாசாரங்களைப் பின்பற்றுபவர்களும் அன்னப் பெருக்கம் மற்றும் அன்னதான நியமத்தைக் கண்ணெனப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர். பாரதத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில், வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் தோன்றிய இலக்கிய நூல்களும் அனைவருக்கும் நிறைவளிக்கும் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படும் மகாயக்ஞங்கள் மற்றும் பிறரின் பசிப்பிணி ஆற்ற வேண்டி மகாத்துமாக்கள் புரிந்த பெரும் தியாகங்கள் பற்றிய சிறப்பான வருணனைகளால் நிரம்பி விளங்கின. மேலும் எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் மன்னர்கள் தமது பாதுகாப்பிற்குட்பட்ட பூமியில் அன்னம் அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்யப்படுவதையும் அன்னதானக் கோட்பாடு குறைவின்றி செயலாற்றப்படுவதையும், எப்போதும் அளவற்ற அன்னம் நிறைந்

ஆபுத்திரனின் தவம்

திருப்பதையும், எங்கும் யாரும் பசியினால் அவதிப்படாமல் இருப்பதையும் உறுதிப்படுத்தித் திகழ்ந்தனர்.

ஆபுத்திரனின் தவம்

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வரும் ஆபுத்திரனின் கதை குறிப்பிடத் தகுந்தது. பௌத்தசமயக் காப்பியமான மணிமேகலை தமிழின் ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றாய்ப் புகழ் பெற்றுள்ளது. இக்காப்பியத்தில் மனதைத் தொடும் பல கதைகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றுதான் ஆபுத்திரனின் கதை¹. இந்த ஆபுத்திரன், அள்ள அள்ளக் குறையாத அட்சயபாத்திரத்துடன் மனித சஞ்சாரமற்ற ஒரு தீவினுள் தனித்து விடப்பட்டான். பகுத்துண்ணும் தருமத்தைத் தன் உயிரினும் மேலாய்க் கருதிய அப்பெருமகன் அட்சயபாத்திரத்திலிருந்து ஒருவருக்கும் உணவிட முடியாத சூழலில் தான் மட்டும் தனித்து உண்ணுவதற்கு மனமின்றி உயிர் துறப்பதே மேலென எண்ணினான். அளவில்லாமல் அன்னம் வழங்கும் அட்சயபாத்திரம் தன் வசமிருந்தும் உயிர் நீத்தான். ஈத்துண்ணும் நெறியினின்றும் பிறழ் தலை விட இன்னுயிர் நீத்தலே பெருமையென்பதை உலகுக்கு உணர்த்துகிறது ஆபுத்திரனின் கதை.

மணிமேகலை கால வரம்பற்ற வேத உபநிஷத்துகள் மற்றும் இதிகாசங்களிலிருந்து மிகவும் பிற்பட்ட சரித்திர காலத்தைச் சேர்ந்த நூலாகும். தமிழிலக்கியத்தில் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் இரட்டைக்காப்பியங்கள் என்று புகழ் பெற்றுள்ளன. மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்ச்சியாகவே காணப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரம் எந்தக் குறிப்பிட்ட சமயத்தையும் சார்ந்த நூலாக விளங்கவில்லை. ஆனால் மணிமேகலையோ பௌத்தசமய உண்மைகளையும் நீதி களையும் போற்றும் நூலாகவே தென்படுகிறது. மணிமேகலையின் ஆசிரியர் மதுரைக் கூலவாணிகன்சாத்தனார். அவர் இக்காப்பியத்தை வைதிக பரம்பரையிலிருந்து வலிந்து வேறுபடுத்தி அப்பரம்பரையைப் பின்பற்றுவோரை 'நான்மறை மாக்கள்'², நான்கு மறை

¹ மணிமேகலை 13,14, ப. 142-162

² மணிமேகலை 13.69, ப. 147

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

பொருள் உடைய ஐந்தறிவுடைய மாக்கள் என்றும், மற்றும் பல இடித்துரைகளாலும் ஏககிறார். இவ்வாறு பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த காப்பியமான மணிமேகலையில் தனிச் சிறப்புடன் வருணிக்கப்பட்டுள்ள ஆபுத்திரனின் அருஞ்செயல், தான் உண்பதற்கு முன் மற்றவர்க்குப் பங்களிக்கும் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றுவதிலுள்ள தீவிரத்தால் தன்னையே தியாகம் செய்ததவச்செயல், மஹாபாரதத்தில் ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வருணிக்கப்படும் குருக்ஷேத்திரத்து உஞ்ச விருத்தி பிராமணரின் தியாகச் செயல் மற்றும் சாந்தி பர்வத்தில் வருணிக்கப்படும் புறாவின் ஆத்ம தியாகம், இவற்றிற்கு ஒப்பாகவே விளங்குகிறது. பௌத்த மகாகாவியமான மணிமேகலையில் போற்றப்படும் ஆபுத்திரனின் பெருஞ்செயல் நிச்சயம் 'கேவலாகோ பவதி கேவலாதீ', 'தான் மட்டும் உண்பவன் பாவத்தையே உண்கிறான்' என்கிற சனாதன வேத வாக்கியம் பரதகண்டம் முழுவதிலும் எக்காலத்திலும் எல்லோராலும் எல்லாவிடத்தும் போற்றப்பட்டு வந்ததற்கான ஓர் உன்னத எடுத்துக்காட்டு என்றே சொல்ல வேண்டும்.

மணிமேகலையில் கூறியுள்ளவாறு, ஆபுத்திரன் என்பான் வாரணாசியில் வசித்து வந்த ஒரு பிராமணனின் மனைவியான சாலியின் புத்திரனாவான். சாலி கர்ப்பிணியாயிருந்த போது தன் கணவனின் வீட்டைத் துறந்து கன்னியாகுமரி யாத்திரையின் பொருட்டு தென் திசை நோக்கிச் சென்றாள். வழியில் காரிருள் நேரத்தில் சூலால் வருந்தி அவள் ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றாள். தன் வீட்டை விட்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்ட அவள் புகலிடம் எதுவும் இன்றி குழந்தையை அவ்வூரிலேயே ஒரு தோட்டத்தில் விட்டுவிட்டுத் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

குழந்தையின் அழகுரல் கேட்ட ஒரு பசு கருணை பொங்க, அதனைத் தன் நாவால் நக்கி, பாலூட்டி அக்குழந்தையை விட்டுச் சிறிதும் அகலாமல் ஏழு நாட்கள் வரை இவ்வாறு பாதுகாத்தது. ஆவினால் வளர்க்கப்பட்ட அக்குழந்தையே ஆபுத்திரன்.

வயணங்கோடென்னும் ஊரைச் சேர்ந்த பூதியென்னும் அந்தணன் ஒருவன் தன் மனைவியோடு அவ்வழியில் வருகையில், அக்குழந்தையின் அழகுரல் கேட்டு, அதனைத் தன் இல்லத்திற்கு எடுத்துச் சென்றான். சுற்றிலுமுள்ளோருக்கு அத்தம்பதியினர் தாங்கள் புத்திரபாக்கியம் பெற்றிருப்பதாக அறிவித்தனர். ஆபுத்திரன் அந்தணர்களின்

ஆபுத்திரனின் தவம்

சூழலில் வளர்ந்தான். உரிய காலத்தில் முறையுடன் வைதிகக் கல்வி கேள்விகளில் பயிற்சி பெற்றான்.

இவ்வாறு இருக்கையில், ஒரு நாள் ஆபுத்திரனுக்கும் அவ்வூரி லுள்ள அந்தணர்களுக்கும் ஒரு பசுவின் பொருட்டு விரோதம் ஏற்பட, ஒருவருக்கொருவர் வாக்குவாதம் முற்றியது. இடித்துரைகளும், கடுஞ்சொற்களும் தெறிக்கத் தொடங்கின. அப்போது ஓர் அந்தணன் ஆபுத்திரனின் பிறப்பின் வரலாறு தனக்குத் தெரியுமென்றும், அவன் பூதியின் மகன் அல்லன் என்றும் கூறி ஆபுத்திரனைப் பற்றிய உண்மையைப் பலருமறிய வெளியிட்டான். கன்னியாகுமரியில் முறையாக நீராடிவிட்டு வருத்தத்தோடிருந்த 'சாலி'யென்னும் பெண்ணிடம் அவளுடைய ஊரைப் பற்றியும் அவள் வந்ததன் காரணத்தையும் வினவிய போது, அப்பெண்மணி தான் ஒரு குழந்தையை ஈன்றெடுத்துப் பின் ஒரு தோட்டத்தில் விட்டு விட்டதாகக் கூறியதை அறிவித்தான். அந்தச் சாலியின் மகனே ஆபுத்திரன் என்றும், இத்துணை நாட்கள் தான் இதை வெளியிடுவதால் பயன் ஒன்றுமில்லை எனக் கருதி வாளாவிருந்ததையும் தெரிவித்தான்.

இச்சம்பவங்களுக்குப் பிறகு, ஆபுத்திரன் தான் வளர்ந்த ஊரைத் துறந்து தென்மதுரை நோக்கிச் சென்றான். தென்மதுரையில் சிந்தா தேவியான ஸரஸ்வதி தேவியின் கோயில் வாயிற்கண் உள்ள அம்பலத்தையே தன் இருப்பிடமாய்க் கொண்டான். இவ்வாறு மதுரையில் ஸரஸ்வதியின் கோயிலையே புகலிடமாய்க் கொண்டிருந்த ஆபுத்திரன் தினமும் பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கைகளில் ஏந்தியவாறு உதார குணமுடைய செல்வந்தர்களான கிருகஸ்தர்கள் வாழும் மதுரை மாநகர் வீதிகளில் சுற்றித் திரிந்து யாசித்தான். அவ்வாறு கிடைத்த பிச்சை உணவையும் 'காணார் கேளார் காண்முடப் பட்டோர், பேணுநரில்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர், யாவரும் வருகவென் றிசைத்துடனூட்டி'³, கண்பார்வை அற்றவர்கள், காது கேளாதவர்கள், முடவர்கள், பராமரிக்க யாருமற்ற அனாதைகள், வியாதிஸ்தர்கள் ஆகியோரை அழைத்து, அவர்கள் உண்ட பின் எஞ்சியதையே தான் உண்டான். இங்ஙனம் பிச்சையெடுத்த உணவைக் கொண்டு ஆதரவுடனும் பரிவுடனும் தன் சுற்றிலுமுள்ளோர் அனைவரின் பசிப்பிணியையும்

³ மணிமேகலை 13.111-113, ப. 151

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

ஆற்றிப் பின் எஞ்சிய அன்னத்தையே உண்ட தர்மநிஷ்டனான அந்த ஆபுத்திரன் அப்பிச்சை ஓட்டையே தலையணையாய் வைத்துறங்கி, இவ்வாறு காலம் கழித்து வந்தான்.

அப்போது ஒரு நாள் எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருக்கும் இரவு நேரத்தில் ஆபுத்திரன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் பசிப்பிணியுற்ற சிலர் அவ்வம்பலத்தை வந்தடைந்து ஆபுத்திரனிடம் தாம் பசியுடன் இருப்பதைக் கூறினர். இரந்துண்ணும் உணவையன்றி வேறு உணவு இல்லாத ஆபுத்திரன் அவர்களுக்கு உதவும் வழியறியாது மிக்கத் துயருற்றான். அவ்விரவுப் பொழுதில் தோன்றியுள்ள அதிதிகளுக்கு உணவளிப்பது எங்ஙனம்? அதிதி தருமத்தின் கோட்பாட்டினைப் பேணுவதில் தன்னுடைய ஆற்றலின்மையை எண்ணி ஆபுத்திரன் மிகுந்த சங்கடத்திற்கு உள்ளானான். அவனுடைய இந்தத் துன்பத்தைக் கண்ட சிந்தாதேவி மனங்கனிந்து இரங்கியவளாய் அவன் முன் தோன்றி அட்சயபாத்திரமொன்றை அவனுக்கு அளித்து, நாடெல்லாம் வறுமையுற்ற போதிலும் அப்பாத்திரம் வெறுமையடையாதென்றும், 'வாங்குநர் கையகம் வருந்துத லல்லது, தான்றொலை வில்லாத் தகை மைய'⁴ தென்றும், அதாவது, வாங்குபவர்களின் கை வலிக்குமே அன்றி இந்தப் பாத்திரத்தில் அன்னம் வற்றாதென்றும் கூறி அவன் வருத்தம் களைந்தாள்.

ஆபுத்திரனும் சிந்தாதேவியைப் பணிந்து அப்பாத்திரத்தை மிகுந்த சிரத்தையுடன் பெற்றுக் கொண்டான். முதலில், இரவில் தன்னை நாடி வந்த அந்த அதிதிகளின் பசித்துயர் துடைத்தான். அந்நாள் தொட்டு மன்னுயிர் ஓம்பலானான். மக்கள் கூட்டம் அவனைச் சுற்றி வந்தன. விலங்குகளும், பறவைகளும் அவனை வளைய வந்தன. உணவினால் நிறைவடைந்த அவர்களின் கூட்டம் எழுப்பிய ஓசையானது பழுமரத்தின்கண் வந்து கூடும் பறவையினங்கள் எழுப்புகின்ற ஒலியைப் போலிருந்தது. பழம் நல்கி தண்ணிழல் பரப்பும் நல்மரத்தைப் போலவே தன்னை நாடி வந்த அதிதிகள் அனைவரின் பசியையும் களைப்பையும் போக்கி ஆதரவளித்தான் ஆபுத்திரன்.

ஆபுத்திரனின் இந்த இடையறாத அன்னதானத்தின் மகிமையைக் கண்ட தேவராஜன் இந்திரன், தள்ளாடும் ஒரு முதியவனின் வடிவம் தாங்கி ஆபுத்திரனிடம் சென்றான். அவன் செய்த பெருந்தானத்தின்

⁴மணிமேகலை 14.14-15, ப. 153

ஆபுத்திரனின் தவம்

பயனை அவன் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும், வேண்டிய வரம் கேட்குமாறும் இந்திரன் கூற, ஆபுத்திரனோ இந்திரனை எள்ளி நகையாடி இவ்வாறு கூறினான்: 'வேந்தே! பசியால் வருந்தி வருபவர் களுடைய பசியைப் போக்கி நிறைவளித்து அவர்களுடைய திருப்தி யான இன்முகத்தைக் காணும் வாய்ப்பை இத்தெய்வப் பாத்திரம் அளிக்கவல்லது. உன்னால் எதை அளிக்க முடியும்? உணவா? உடையா? பெண்களா அல்லது பேணிக்காப்போரா? இவற்றில் எதை நீ அளிப்பாய் தேவராஜனே?' மணிமேகலையின் வரிகளில்⁵:

வருந்தி வந்தோ ரரும்பசி களைந்தவர்
திருந்துமுகங் காட்டுமென் றெய்வக் கடினொ
உண்டி கொல்லோ வுடுப்பன கொல்லோ
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவையீங் களிப்பன தேவர்கோ

ஆபுத்திரனால் இவ்வாறு அவமதிக்கப்பட்ட இந்திரன் சினம் கொண்டான். பசித்துன்பத்தால் வருந்துவோர் இல்லாதவாறு செய்ய எண்ணி, நாடெங்கிலும் மழை வளம் பெருக்கி, தனதானியங்களால் நிறைத்து, பசிப்பினியை அறவே துடைத்து யாசிப்போர் இல்லாத வாறு செய்தான். இதனால் ஆபுத்திரனின் பாத்திரத்திலிருந்து உணவைப் பெறுவோர் இலராயினர். பசியை மக்கள் அறவே மறந்தனர். ஆபுத்திரன் அம்பலத்தைத் துறந்து ஊரெங்கிலும் சுற்றி 'இரப்போரும் உளரோ? உண்போர் யாரேனும் உளரோ?' என வினவத் தொடங்கினான். ஆனால் சிந்தாதேவி அளித்த அந்த அட்சயபாத்திரத்தினின்றும் உணவைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியோர் அங்கு ஒருவரும் இருக்க வில்லை.

இதன் பின் ஆபுத்திரன் அந்த அட்சயபாத்திரத்துடன் ஊர் ஊராகச் சுற்றத் தொடங்கினான். ஆனால் இரப்போரைத் தேடி அலையும் அவனைக் கண்டு மக்கள் பரிகசித்தனர். எங்கெங்கும் சுபிட்சமும் அன்னமும் நிறைந்திருந்ததால் அட்சயபாத்திரத்தின் உணவை எதிர்பார்ப்போர் அரிதாயினர்.

இவ்வாறு ஆபுத்திரன் வருத்தத்துடன் ஊர் ஊராகச் செல்லுகையில், கப்பலில் வந்திறங்கிய சிலரைக் கண்டான். அவர்கள் சாவகநாடு மழையின்றி மிகுந்த வறுமை அடைந்துள்ளதென்றும் அங்குள்ள

⁵ மணிமேகலை 14.44-48, ப. 157

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

உயிர்கள் பலவும் பசிக் கொடுமையால் இறந்தனவென்றும் தெரிவித்தனர். காப்பியத்தில் கூறப்படும் சாவக நாடென்பது இக்காலத்து ஜாவா அல்லது யவத்தீவாகும். ஆபுத்திரனும் சாவக நாடு செல்லும் பொருட்டு அக்கப்பலில் ஏறினான். வழியில் அக்கப்பல் 'மணிபல்லவம்' எனும் தீவில் ஒரு நாள் தங்கியது. ஆபுத்திரனும் கப்பலிலிருந்து இறங்கினான். இறங்கிய ஆபுத்திரன் ஏறிவிட்டானென்று எண்ணிய மாலுமி இருளில் அக்கப்பலை வேற்றிடம் செலுத்திக் கொண்டு போனான். யாருமற்ற அத்தீவில் ஆபுத்திரன் தனியன் ஆனான்.

ஆபுத்திரனிடம் சிந்தாதேவி அளித்த அட்சயபாத்திரம் இருந்தது. ஆனால் அத்தீவில் வாழ்வோர் யாருமில்லை. பின் மற்றவர்க்கு உணவிடாது அத்தெய்வீகப் பாத்திரத்தினின்றும் ஆபுத்திரனால் எங்ஙனம் தான் மட்டும் உண்ண இயலும்? ஆபுத்திரன் இவ்வாறு எண்ணினான்⁶:

மன்னுயி ரோம்புமிம் மாபெரும் பாத்திரம்
என்னுயி ரோம்புதல் யானோ பொறேஎன்
தவந்தீர் மருங்கிற் றனித்துய ருமுந்தேன்
சுமந்தென் பாத்திரம்

மற்றவர்களுக்கு உணவளித்துப் பேணிப் பாதுகாக்க முடியாதெனில் அப்பாத்திரத்தினால் என்னுயிரை மட்டுமே பேணி வளர்ப்பதை நான் ஏற்க முடியாது. நான் செய்த தவப்பயன் முடிந்துவிட்டது போலும். நான் தனியனாகி விட்டேன். இனி இப்பாத்திரத்தை நான் சுமத்தல் வீணே.

இவ்வாறு எண்ணிய ஆபுத்திரன் தெய்வீகமான அப்பாத்திரத்தை கோமுகி என்னும் பொய்கையில் விட்டுவிட்டு, உண்ணாநோன்பு ஏற்று அம்மணிபல்லவத்தீவிலேயே உயிர் துறந்தான். பின்னர், தன் மறுபிறவியில், ஆபுத்திரன் சாவக நாட்டு அரசனுக்குரிய பசு ஒன்றின் வயிற்றில் பிறந்து 'புண்ணியராசன்' என்ற பெயருடன் சாவக நாட்டின் அரசனாய்த் தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஆட்சி செய்து புகழ் பெற்றான்.

காவியத்தின்படி பின்னர் அமுதசுரபி என்ற பெயர் பெற்ற ஆபுத்திரனின் அட்சயபாத்திரம் பெண் துறவியான மணிமேகலையின்

⁶ மணிமேகலை 14. 87-90, ப. 161

பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் யக்ஞம்

கைகளைச் சென்றடைகிறது. மணிமேகலையோ தெய்வமங்கையாம் தீவதிலகையிடமிருந்து 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே'⁷ என்ற உபதேசம் பெற்றவள். தவிர, காவியத்தின் பிற்பகுதியில், மணிமேகலை ஆபுத்திரனின் மறுபிறவியான புண்ணியராசனை மணி பல்லவத்தீவிற்கு அழைத்துச் சென்று அவ்வரசனின் முற்பிறவியை நினைப்பூட்டி அவனுக்கு அறத்தின் சாரத்தை எடுத்துரைக்கிறாள்⁸ :

அறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேண் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியு முடையு முறையுந் மல்லது
கண்ட தில்லெனக் காவல னுரைக்கும்

மண்ணில் உள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவும் உடையும் இருப்
பிடமும் அளித்து அவர்களைப் பேணிப் போற்றுவதே உலகில்
சிறந்த அறம்.

அமுதசுரபியைக் கொண்டு மணிமேகலை மற்றவரைப் பேணிப் போற்றுவதையே தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறியாகக் கொண்டு, அவ்வாறே வாழ்ந்து பெரும் புகழ் எய்தினாள்.

ஆபுத்திரனின் கதையில் நாம் குறிப்பாகக் கவனிக்கத்தக்கதாவது, வசிப்போர் ஒருவரும் அற்ற தீவினாள் எடுக்க எடுக்கக் குறையாது உணவு வழங்கும் அமுதசுரபி தன்னிடம் இருந்தபோதிலும் ஆபுத்திரன் தனியனாய் உண்டு நுகர்வதை விட உணவின்றி சாதலே மேலெனத் தீர்மானித்தவனாய் உயிர்விடத் துணிந்தான். பகுத்துண்ணாது தானே பசித்து மகிழும் அறிவிலிகள் அடையும் பயங்கர கதியை ஆபுத்திரன் அறிந்திருந்தான் போலும். கேவலாதியாய் தான் மட்டும் உண்பதன் மூலம் பாவத்தையே உண்டவனாய் உயிர் வாழ்வதா அல்லது பசியினால் துன்புற்று உயிரை விடுவதா என்ற இரண்டினுள் ஆபுத்திரன் மரணத்தையே விரும்பித் தழுவினான்.

பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் யக்ஞம்

தான் உணவு உண்ணும் முன்னர் மற்றவர்க்கு உணவளித்தல் என்னும் மீறமுடியாத கோட்பாடு வெவ்வேறு கால கட்டங்கள் மற்றும் பல்

⁷ மணிமேகலை 11.96, ப. 129

⁸ மணிமேகலை 25.228-231, ப. 291

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த இலக்கியங்களில் மட்டுமே காணப்படும் கோட்பாடு அல்ல. புராண காலத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட வெகு சமீப நாட்கள் வரை பாரதத்தின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த அரசர்கள் தத்தம் அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்புகளைப் பகுத்துண்டு வாழும் சனாதன கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே நிறுவி வந்தனர்.

பாரதத்தின் சரித்திரத்தில் போற்றப்படும் அரசர்களுள் பேரரசர் ஹர்ஷரின் பெருமை மிகவும் சிறப்பானது. பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் காலத்தில் பாரதத்திற்கு வருகை தந்திருந்த யுவான் சுவாங் என்ற மாபெரும் சீனப் புலவரின் குறிப்புகளிலிருந்து நாம் ஹர்ஷவர்த்தனரின் ராஜ்யத்தைப் பற்றி மிக விவரமாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகளில் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பும் அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் அப்பேரரசருக்கு இருந்த தீவிர ஆர்வம் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. யுவான் சுவாங் வருணித்துள்ளவாறு, ஹர்ஷர் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை, கங்கையும் யமுனையும் சங்கமிக்கும் புண்ணியத் தலமான பிரயாகையில் ஒரு சிறந்த யக்ஞத்திற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து, அரண்மனைக் கருவூலத்தில் திரண்டிருந்த செல்வம் அனைத்தையும் பிரஜைகளுக்குப் பகிர்ந்தளித்து, பின் தான் உடுப்பதற்கு வேண்டிய மாற்றுத் துணி முதற்கொண்டு தன் சகோதரி ராஜ்யபூமீயிடமிருந்து யாசித்துப் பெற்று மீண்டும் அரசின் கருவூலத்தை நிரப்பிப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

யுவான் சுவாங்கின் சீடர்களான சிரமணர் ஹூயிலீயும் யென் த்ஸூங்கும், யுவான் சுவாங்கின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைத் தொகுத்திருக்கிறார்கள். அதில் அவருடைய பாரத தீர்த்தயாத்திரை அனுபவங்கள் விரிவாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் யுவான் சுவாங் கலந்து கொண்ட ஹர்ஷவர்த்தனரின் ஒரு சிறப்பான யக்ஞத்தின் வருணனை இடம் பெற்றுள்ளது. யுவான் சுவாங் தாமே நேரடியாகக் கண்ட இந்த யக்ஞத்தின் வருணனையைப் படிக்கும் பொழுது முந்தைய யுகங்களில் மாபெரும் மன்னர்களான ஸ்ரீராமரும் யுதிஷ்டிரரும் மேற்கொண்ட சிறந்த யக்ஞங்களே நம் கண் முன் வருகின்றன. சீன மொழியில் உள்ள யுவான் சுவாங்கின் வாழ்க்கைச் சரித்திரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரின் இந்த யக்ஞத்தின் வருணனை கீழே தமிழில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வருணனையில் ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனர் 'சிலாதித்ய ராஜா' என்ற

பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் யக்ஞம்

பெயருடனும் யுவான் சுவாங் 'தர்மாசாரியர்' என்றும் போற்றப் படுகின்றனர். சிரமணர் ஹுயிலீ மற்றும் யென் த்லுங் இயற்றியுள்ள நூலிலிருந்து சில பகுதிகள் வருமாறு⁹:

“தர்மாசாரியர் யுவான் சுவாங், பத்தொன்பதாம் நாளன்று, சம்மேளனம் முடிவடைய, நாளந்தா விகாரத்திலுள்ள பிக்ஷுக்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு தம்முடைய புத்தகங்களையும், படிமங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பும் முன் சிலாதித்ய ராஜரிடம் தம் மரியாதைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ள அவரைச் சந்திக்கிறார்.

“மாமன்னர் அவரிடம் இவ்வாறு கூறுகிறார்: ‘தங்களுடைய இந்தச் சீடன் அரசரிமையைப் பெற்று முப்பது ஆண்டிற்கும் மேலாகவே பாரதத்தின் சக்கரவர்த்தியாய் வீற்றுள்ளான். நான் முன் செய்த நற்கருமங்களால் சேரும் புண்ணியம் குறைந்த அளவினதாய் இருப்பதை எண்ணி எப்பொழுதும் வருந்தியபடி உள்ளேன். எனவே நான் பிரயாகைக் கோத்திரத்தில் கங்கையும் யமுனையும் சங்கமிக்கும் புண்ணியத்தலத்தில் ஐந்தாண்டுகளுக்கொருமுறை ஒரு பெரும் தரும சபை கூட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்து வருகிறேன். அப்போது அங்கே, அச்சங்கமத்தில், ராஜ்யத்தின் கருவூலம் மற்றும் மதிப்புயர்ந்த பொருட்கள் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து, அச்சபையில் பங்கேற்க ஐந்து பரதகண்டமெங்கும் உள்ள அனைத்து பிராமணர்கள், சிரமணர்கள், தவிர, ஏழை எளியோர், அனாதைகள் ஆதரவற்றோர் முதலிய அனைவரையும் அழைக்கிறேன். இப்பெருவிழா நடைபெறும் எழுபத்தைந்து நாட்களிலும் மஹாமோக்ஷபரிஷத் என்றழைக்கப்படும் உதாரமான தானம் வழங்குதல் நடைபெறுகிறது. நான் என்னுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வாறு ஐந்து சபைகள் நடத்தி உள்ளேன். தற்பொழுது ஆறாவது சபைக்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. தர்மாசாரியர் தங்கள் புறப்பாட்டினைச் சிறிது காலம் ஒத்தி வைத்து இந்த ஆறாவது சபை நடப்பதுவரை தங்கியிருந்து எங்களுடன் அதில் பங்கேற்றுக் கண்டு களிக்கலாம் அல்லவா.’

“சிலாதித்ய ராஜரின் இந்த வேண்டுகல்க்கு ‘தர்மாசாரியர்’ பதிலளிக்கிறார்: ‘போதிலாத்வர் தம் புண்ணிய கருமங்களாலும், அறிவுக் கூர்மையாலும் தம்மை ஞான ஒளியைப் பெறுவதற்குத் தகுதி

⁹ யுவான் சுவாங், ப. 183-7

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

உடையவராக்கிக் கொண்டார். விவேகமுள்ள ஒருவன் தன் புண்ணிய கருமத்தின் பலனை அடைந்தவுடன் தன் மகிழ்ச்சியின் மூல காரணத்தை மறக்க மாட்டான். மாமன்னர் மற்றவர்களின் நன்மைக்காகத்தம் கருவூலத்தைக் கொடுக்கவே தயங்காதிருப்பின் யுவான் சுவாங் எங்ஙனம் தன் புறப்பாட்டின் ஒரு சிறு தாமதத்திற்குத் தயக்கம் காட்ட முடியும்? எனவே, நான் மன்னருடன் இப்பயணத்தை மேற்கொள்ள உத்தரவு கோருகிறேன்.’

‘‘இதைக் கேட்ட மன்னர் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தார். பின், இருபத்தோறாம் நாள் யுவான் சுவாங்குடன் பிரயாகை நாட்டை அடைந்து மாபெரும் தானகேஷத்திரத்திற்கு அவருடன் சென்றார். இந்த கேஷத்திரத்தின் வடக்கில் கங்கையும் தெற்கில் யமுனையும் ஓடுகின்றன. வடமேற்கிலிருந்து வரும் இவ்விரண்டு ஆறுகளும் கிழக்குப்புறமாக ஓடி இந்த கேஷத்திரத்தில் ஒன்றாகச் சங்கமிக்கின்றன.

‘‘இவ்விரண்டு ஆறுகளும் கூடும் இடத்தின் மேற்கில் சுமார் பதினான்கு அல்லது பதினைந்து ‘லீ’ சுற்றளவு உள்ள ஒரு பெரும் சமவெளி உள்ளது. இச்சமவெளி தட்டையாக கண்ணாடியைப் போல் சீராக உள்ளது. பண்டைய காலந்தொட்டு பல்வேறு மாமன்னர்கள் அறம் செய்வதற்காக இந்த அரங்கையே நாடி வந்துள்ளனர். எனவே இது ‘தான அரங்கு’ எனப் போற்றப்படுகிறது. இந்த அரங்கில் ஒரு கைப்பிடி அளவு தானம் செய்தாலும் அதன் மகிமை மற்ற கேஷத்திரங்களில் வழங்கப்படும் தானத்தை விட ஆயிரம் மடங்கு சிறந்ததென்று மரபு கூறுகிறது. எனவே இந்த கேஷத்திரமானது காலங்காலமாக மிக மாட்சிமை பொருந்தியதாய் விளங்கி வருகிறது.

‘‘மாமன்னர் ஹர்ஷவர்த்தனர் அந்த கேஷத்திரத்தில் தானங்கள் வழங்குவதற்கென ஒவ்வொரு பக்கமும் ஆயிரம் அடிகள் நீண்ட ஒரு சதுரப்பகுதியை அமைத்து சுற்றிலும் மூங்கில்வேலி நடுமாறு ஆணையிட்டார். இதன் நடுவில் தானமளிக்கப்பட வேண்டிய செல்வங்களை, அதாவது பொன், வெள்ளி, பவழம், இந்திரநீலமுத்து, மகா நீலமுத்து போன்றவற்றை வைப்பதற்கென பல கூரைவீடுகள் அமைக்குமாறு பணித்தார். இவற்றின் அருகில் பட்டாடைகளும், பருத்தி ஆடைகளும், பொற்காசுகளும், வெள்ளிக்காசுகளும் இன்னும் இவை போன்ற பலவும் வைப்பதற்கென பண்டசாலைகளாக பல நூற்றுக்கணக்கான நீளமான கட்டிடங்கள் நிறுவும்படி கட்டளையிட்டார்.

பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் யக்கும்

சூழ்ந்துள்ள வேலிக்கு வெளியே உணவு உட்கொள்வதற்கென்று இடங்கள் அமைக்க ஆயத்தங்கள் செய்தார். மேலும், செல்வங்கள் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள பண்டசாலைகளின் முன்னே நூற்றுக் கணக்கான நீளமான கட்டிடங்களையும் நிறுவினார். அக்கட்டிடங்கள் நம் தலைநகரில் உள்ள சந்தைப் பகுதிகளைப் போல் இருந்தன. அவை ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அங்கு இளைப்பாறக் கூடியவையாக இருந்தன.

“இந்த ஏற்பாடுகளுக்கெல்லாம் சிறிது காலம் முன்னரே மாமன்னர் ஐந்து பரதகண்டங்களிலும் உள்ள சிரமணர்கள், பாஷண்டிகள், நிற்கிரந்தர்கள் மற்றும் அனைத்துச் சமயங்களையும் சேர்ந்தவர்கள் ஆகியோரையும், தரித்திரர்கள், அனாதைகள் மற்றும் ஆதரவின்றி வருந்துவோர் ஆகிய அனைவரையும் தான அரங்கிற்கு வருகை தந்து வெகுமதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அழைப்பு விடுத்திருந்தார்.

“தர்மாசாரியர் யுவான் சுவாங் இதற்கிடையே கன்யாகுப்ஜையில் நடைபெற்ற சபைக்குச் சென்று, பிறகு விரைந்து தான சத்திரம் நடக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். பதினெட்டு ராஜ்யங்களிலிருந்து மன்னர்கள் மாமன்னர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் பின்னே தான அரங்கில் ஒன்று கூடும் பொருட்டு வருகை தந்தனர். அவ்விடத்தை அடைந்த அவர்கள் கிட்டத்தட்ட 500,000 மக்கள் அதற்குள்ளாகவே அங்கு கூடியிருப்பதைக் கண்டனர்.

“சிலாதித்ய ராஜர் தம் கூடாரத்தைக் கங்கையின் வடக்குக் கரையில் அமைத்துக் கொண்டார். தென்பாரதத்தின் மன்னர் துருவ பட்டர் நதிகளின் சங்கமத்திற்கு மேற்கே தம் கூடாரத்தை அமைத்துக் கொண்டார். குமார ராஜர் யமுனையின் தென்பகுதியில் ஒரு பூந் தோட்டத்தின் அருகில் தங்கினார். தானம் பெறுவதற்குத் திரண்ட மக்கள் துருவப்பட்ட ராஜரின் இருப்பிடத்திற்கு மேற்குப்புறமாகத் தங்கினர்.

“விழா நடைபெறத் துவங்கும் நாளன்று காலையில், சிலாதித்ய ராஜர் மற்றும் குமார ராஜரின் படைகள் கப்பல் ஏறினர். துருவப்பட்ட ராஜரின் ஆட்கள் யானைகளில் ஏற, கண்கொள்ளாக்காட்சியான இந்த அணிவகுப்பு தானகேஷ்த்திரத்தை நோக்கிச் சென்றது. பதினெட்டு ராஜ்யங்களின் அரசர்களும் திட்டமிட்டவாறு இந்த ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

“உற்சவத்தின் முதல் கட்டத்தின் முதல் நாளன்று தான அரங்கத்திலுள்ள கூரைவீடுகளுள் ஒன்றினுள் அவர்கள் புத்தரின் விக்ரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து பிறகு உயர்தரமான விலை உயர்ந்த பொருட்களை விநியோகித்தனர். விலைமதிப்பற்ற வஸ்திரங்களை வழங்கினர். மலர் தூவி, இன்னிசை பரப்பி அருமையான உணவளித்தனர். அன்றைய தினத்தின் முடிவில் அனைவரும் தத்தம் கூடாரங்களுக்குச் சென்றனர்.

“இரண்டாம் நாளன்று ஆதித்ய தேவனின் விக்ரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து முதல் நாளன்று தானமளித்த விலை உயர்ந்த பொருட்கள் மற்றும் வஸ்திரங்களில் பாதி அளவு தானம் செய்தனர்.

“மூன்றாம் நாள் ஈசுவர தேவனைப் பிரதிஷ்டை செய்து இரண்டாம் தினத்தைப் போலவே தானம் செய்தனர். நான்காம் நாள் நூற்றுக்கணக்கான பந்திகளில் 10,000 சமயச் சான்றோர்களுக்கு வெகுமதிகள் வழங்கினர். ஒவ்வொருவருக்கும் நூறு பொற்காசுகள், ஒரு முத்து, ஒரு பருத்தியாடை ஆகியவை வழங்கப்பட்டன. பூக்களும், வாசனைத் திரவியங்களும் அளிக்கப்பட்டு பல பானங்களும், நல்லுணவும் படைக்கப்பட்டன. இந்த விநியோகத்திற்குப் பிறகு அவர்கள் தம் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினர்.

“முறைப்படி, ஐந்தாவதாக பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்யப்பட்டது. இது இருபது நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

“ஆறாவது பாஷண்டிகளுக்கு உரியது. இது பத்து நாட்கள் நடைபெற்றது.

“அடுத்த முறையாக வெகு தொலைவிடங்களிலிருந்து உதவி கோரி வந்தோருக்குத் தானம் வழங்கப்பட்டது. இதுவும் பத்து நாட்கள் நீடித்தது.

“எட்டாவது விநியோகம் ஏழை எளியோர், அனாதைகள், ஆதரவற்றோர் ஆகியோருக்கு உரித்தானதாகும். இது ஒரு மாத காலம் வரை நடைபெற்றது.

“இதற்குள் ஐந்து ஆண்டுகளாகச் சேமித்த செல்வம் அனைத்தும் தீர்ந்தது. அரண்மனை வளாகத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய குதிரைகள், யானைகள் மற்றும் படைகளைத் தவிர வேறெதுவும் மிஞ்சவில்லை. கருவூலத்தில் நிறைந்த பொருட்கள் தீர்ந்த பின் மாமன்னர்

பேரரசர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் யக்ஞம்

தாம் அணியும் மதிப்பு உயர்ந்த மணிகள், ரத்தினங்கள், ஏன், தம் ஆடைகள், ஹாரங்கள், காதணிகள், கங்கணங்கள் இன்னும் மற்ற ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் வரையறை இன்றி உதாரமாய் முழு நிறைவுடன் அளித்தார்.

‘‘இவ்வாறு அனைத்துச் செல்வத்தையும் தானமாக அளித்த பின் மன்னர் தம் சகோதரியிடமிருந்து ஒரு சாதாரண பழைய ஆடை ஒன்றைப் பிச்சையாகக் கேட்டுப் பெற்று அதனை அணிந்து கொண்டு பத்து நாடுகளிலும் உள்ள புத்தர்களை வணங்கினார். சிரத்தையுடன் கைகூப்பி ஆனந்த பரவசத்துடன் இவ்வாறு கூறினார்: ‘இத்துணை செல்வத்தையும் கருவூலத்தையும் திரட்டும் போது, நான் இவையெல்லாம் பாதுகாப்பான இடத்தில் சேர்க்கப்படவில்லையோ என்று எப்பொழுதும் அச்சம் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் தற்பொழுது இப்புண்ணிய கேஷத்திரத்தில் இவை பகிர்ந்தவிக்கப்பட்ட பின்னர், நான் உறுதியுடன் இச்செல்வம் பாதுகாப்புடன் உரிய இடத்தில் சேர்ந்துள்ளதெனக் கருதுகிறேன். சிலாதித்யனான நான் இனி எடுக்கும் பிறவிகள் அனைத்திலும் இவ்வாறு என்னுடைய செல்வச் சேமிப்பு அனைத்தையும் தரும் அனுஷ்டானத்துடன் மனித சமூகத்திற்குத் தானமாய் வழங்கி புத்தருக்குரிய தசபலங்களையும் என்னுள் பெற்று முழுமை அடைவேனாக.’ ’

ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெற்ற ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரின் இப்பெரும் தான சத்திரத்தைப் பற்றிப் படிக்கும் போது பாரதத்தின் புராதன மன்னர்கள் மேற்கொண்ட மாபெரும் யக்ஞங்களே நினைவிற்கு வருகின்றன. அரசர்களுக்கு இலக்கணமாய்த் திகழ்ந்த ராஜா ஸ்ரீராமர், ராஜா தசரதர் மற்றும் ராஜா யுதிஷ்டிரர், இவர்களைப் போலவே ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனர் யக்ஞம் நடத்துவதற்காக மிகக் கவனத்துடன் தம் தலைநகருக்கு வெளியே உள்ள ஒரு புண்ணிய கேஷத்திரத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். தமக்கு முந்தைய பல அரசர்கள் தானம் செய்வதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்து, புண்ணியங்கள் பெருக் கெடுத்து ஓடும் ‘தான அரங்கம்’ என்று போற்றப்பட்ட ‘பிரயாகையை’ யக்ஞம் நடத்துவதற்கான பூமியாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். இவ்வாறே புராண காலத்தின் மன்னர்களைப் போலவே ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரும் பரதகண்டத்தின் மக்கள் அனைவருக்கும் யக்ஞத்தில் பங்கேற்க

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

அழைப்பு விடுக்கிறார். தான சத்திரம் தொடங்குவதற்கு முன்பு பரதகண்டமெங்கும் கோஷணம் செய்து எல்லாச் சிரமணர்கள், பாஷண்டிகள், நிற்கிரந்தர்கள் மற்றும் எல்லாச் சமயங்களையும் சேர்ந்தவர்கள், ஏழைகள், அனாதைகள், ஆதரவின்றி வருந்துபவர்கள் ஆகிய இவ்வனைவரையும் தான அரங்கிற்கு வருகை தந்து வெகுமதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறுகிறார். பாரதத்தின் பண்டைய மன்னர்களைப் போலவே ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரின் யக்ருத்திலும் எண்ணற்ற மக்களுக்கான உறைவிடமும், உறங்குமிடமும், உணவும், நீரும் ஆயத்தமாய் இருந்தன. இவ்வனைத்து ஆயத்தங்களும் முடிவடைந்த பிறகு ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனர் யக்ரு பூமிக்கு வருகை தரும் பொழுது பாரதத்தின் பண்டைய மாமன்னர்களின் பின்னே மற்ற அரசர்கள் திரண்டதைப் போலவே பரதகண்டத்தின் மற்றனைத்து மாமன்னர்களும் அவர் பின் செல்வதைக் காண்கிறோம். கிழக்கிலிருந்தும், மேற்கிலிருந்தும், தெற்கிலிருந்தும் வந்து கூடிய பதினெட்டு பேரரசர்களும் தம் சேனைகளுடன் ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரைப் பின் தொடர்ந்து யக்ரு பூமியை அடைகிறார்கள். இறுதியில் ராஜா ஹர்ஷரின் யக்ருமும் தொடங்கியவுடன் பாரதத்தின் புராதன அரசர்களின் யக்ருங்களில் நடைபெற்றதைப் போலவே இந்த யக்ரு பூமியிலும் அன்னபானங்களும் ஏனைய மதிப்புயர்ந்த பொருட்களும் வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுக்கின்றன. இந்த வெள்ளம் வருகை தந்தோர் அனைவரும் நிறைவடையும் வரையிலும், அரசு கருவூலத்தின் அளவற்ற பொருட்செல்வம் தீரும் வரையிலும் தொடர்ந்து ஓடுகிறது.

பாரதத்தின் வரலாற்று வழி வந்த மாமன்னர்கள் அனைவரும், புராண இலக்கியங்களில் வரையறுக்கப்பட்டதும், பாரதத்தில் முன் யுகங்களில் ஆண்ட இலட்சிய அரசர்களால் மிகவும் போற்றப்பட்டதுமான பகுத்துண்ணும் கோட்பாட்டை இவ்வாறே பேணிப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது என்னவெனில், மஹா பாரதத்திலும் இராமாயணத்திலும் வருணிக்கப்பட்டுள்ள மாபெரும் யக்ருங்களை ஒத்த ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரின் தான சத்திரத்தைப் பற்றிய வருணனையானது ஒரு சீன பௌத்த புலவரின் மூலமாக பெறப்பட்டுள்ளது என்பதே. இச்சீனப் புலவருக்குப் பௌத்த தருமத்தின் மீதிருந்த பற்றோ அபாரமானதாகும். அவருடைய சீடர்கள் அவரைத் தர்மாசாரியர் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். அவர் தம்

பாரதம் அன்னக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

தருமத்தை எத்துணை பற்றுடன் போற்றினர் எனில் பாரதத்திலுள்ள பௌத்தர் அல்லாத மக்களை அவர் தருமம் அற்றவர்கள் என்றும் பாஷண்டிகள் என்றும் சாடுகிறார். இத்தகைய ஒரு வேற்று நாட்டுப் புலவரால், பௌத்த தருமத்தில் மிகுந்த பற்று கொண்ட பௌத்த தர்மாசாரியரால் ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனரின் தானப் படலம் இங்ஙனம் புகழ்ந்து வருணிக்கப்பட்டுள்ளதென்றால், பரதகண்டத்தில் பகுத்துண்ணும் கோட்பாடு எத்துணை தீவிரத்துடன் மீறத் தகாத ஒரு நியமமாய்ப் பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது மேலும் தெளிவாகிறதன்றோ?

சமீப காலம் வரை பாரதம் அன்னக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

பாரதீய இலக்கியத்தின் மன்னர்களும், பாரத மக்களும் வெகு சமீப காலம் வரை பகுத்துண்ணும் கோட்பாட்டை மிக சிரத்தையுடன் பேணிப் போற்றி வந்துள்ளனர். பாரதத்தில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கிய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அதிகாரிகளது குறிப்பேடுகளில் பரதகண்டத்தில் எங்கெங்கும் பரவியிருந்ததான, புண்ணிய காரியங்கள் ஆற்றும் அமைப்புகளைப் பற்றிய வருணனைகள் மீண்டும் மீண்டும் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. வடக்கில் கேதாரநாத்திலிருந்து, மேற்கில் ஜெய்பூர், உதய்பூர் வரையிலும், கிழக்கில் பூரி வரையிலும், தெற்கில் தஞ்சாவூர், இராமேசுவரம் வரையிலும் தழைத்து விளங்கிய பல்வேறு அமைப்புகள் விருந்தோம்புதலையும் பகுத்துண்ணுதலையும் எங்ஙனம் போற்றிக் கடைப்பிடித்தன என்பதை நாம் இக்காலத்திய ஆவணங்களின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆனால் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் இந்த அமைப்புகளைப் பற்றி மிகுந்த கவலையும் ஆர்வமும் கொண்டனர். பாரதத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற பிரிட்டானியர்கள் தாம் பொறுப்பேற்ற முதல் சில பத்தாண்டுகளுள் தொன்றுதொட்டு இந்த நாட்டின் பொது வருவாயின் பெரும் பங்கு விருந்தோம்புதல், பகுத்துண்ணுதல் போன்ற தானதரும காரியங்கள் செய்யும் அமைப்புகளுக்கும் இதர பல பொதுப் பணிகளை ஆற்றும் பொருட்டும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டு வருவதை

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

அறிந்து கொண்டனர். பாரதத்தில் இங்ஙனம் சமூக நன்மைக்கென அளிக்கப்படும் எல்லா விதமான செல்வங்களையும் கைப்பற்றிக் கொள்வதிலும், பொது அமைப்புகளுக்கென செய்யப்படும் செலவுகள் அனைத்தையும் முழுமையாக நிறுத்துவதிலும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் தீவிரமாகச் செயற்பட்டனர். இவர்கள் ஒரு சில பத்தாண்டுகளுக்குள் பிரிட்டிஷ் அரசின் வருவாயைப் பெருக்குவதில் ஈடுபட்டு இந்தத் தான புண்ணிய அமைப்புகளை முறிக்கவும் மற்ற அனைத்து விதமான பொதுப் பணிகளை நிறுத்தவும் முயன்றார்கள். இதன் பொருட்டு இவற்றைப் பற்றி ஆய்ந்து விவாதம் செய்கையில், பாரதத்தின் சமூக வாழ்வில் நிலவிய இந்த இயல்பான அமைப்புகளையும் நிர்வாகங்களையும் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய ஆவணங்களை விட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

கேதாரத்தில் சதாவிரதம்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பாரதத்தில் தான புண்ணிய காரியங்களை நிர்வகிக்கும் அமைப்புகளைப் பற்றி நமக்குக் கிடைக்கும் ஆவணங்களில் ஒரு முக்கியமான ஆவணம் ஹரிமாலயத்தில் உள்ள கேதாரநாதர் கோயிலுக்கு வருகை தரும் யாத்திரிகர்களுக்கு உணவு அளிக்கவும் மற்றும் கோயிலின் நித்திய வழிபாட்டிற்கான செலவுகளின் பொருட்டும் அக்காலத்திய நேபாள அரசர்கள் உதாரமாய் அளித்த தானங்களைப் பற்றியதாகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், வடக்கு உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள குமால் மற்றும் கர்வாலின் பெரும்பான்மையான பகுதிகள் நேபாள அரசர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தன. இவ்வரசர்கள் தமது ஆட்சியின் கீழ் இருந்த பல பர்காணாக்களின் முழு வருவாயையும் ஹரிமாலயத்தில் விளங்கும் மாபெரும் புண்ணியக் கோயில்களில் சதாவிரதம் அதாவது அன்னதான திருப்பணியைச் செய்ய அர்ப்பணித்ததாக அக்காலத்தின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வாறு கேதாரநாதர் கோயிலில் சதாவிரதத்தை மேற்கொள்வதன் பொருட்டு கி.பி.1797-ல் நேபாள அரசர் மகாராஜா ராம் பஹதூர் ஸா அவர்கள் மகசூரி அதாவது இன்றைக்கு முஸூரி என்று கூறப்படும் பர்காணாவின் முழு வருவாயையும் அர்ப்பணிக்கும் தானசாசனத்தை நாம் கீழே வழங்கியுள்ளோம். 1853-ம் ஆண்டில் பிரிட்டானிய அதிகாரி

கேதாரத்தில் சதாவிரதம்

ஒருவரால் செய்யப்பட்ட ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து இந்தச் சாசனத்தின் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது¹⁰ :

“இதன் மூலம் அறிவிக்கப்படுவதாவது:

“தன் இளைய ராணியின் துணையில் நேபாளத்தின் அரசரான மகாராஜா ராம் பஹதூர் ஸா அவர்களால், குமாவ் மாகாணத்தில் உள்ள மகசூரி பர்காணாவிற்குரிய அனைத்து நிலப்பகுதிகளும் கேதார்நாத் கோயிலுக்கு, இக்கோயிலை நாடும் யாத்திரிகர்களுக்கு உணவு வழங்கவும், நித்திய தெய்வ வழிபாட்டிற்கான செலவுகளுக்காகவும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பர்காணா கிழக்கே டால்பண்ட் கிராமத்தாலும், மேற்கில் அஃஸோரா ஸியாம்கேத்தாலும், தெற்கில் சுராக் கோ பாணியாலும், வடக்கில் லோய்லால் சதோலியாலும் சூழப்பட்டுள்ளது.

“சமயச் சார்பான நோக்கத்துடன் இந்தப் பர்காணாவின் எந்த நிலமோ, கிணறோ, குளம் முதலானவைகளோ முன்னரே வழங்கப் பட்டிருப்பின் அவையாவும் இந்த சாசனத்தால் பாதிக்கப்படாது.

“மேலும் இதன் மூலம் தெரியப்படுத்துவதாவது, இந்தப் பர்காணாவின் முழு நிலவருவாயும், அதன் எல்லைக்குள் கிடைக்கப் பெறும் எந்தப் புதையலும், சுங்க வரிகளும், வாரிசு இன்றி இறப்பவர்களுடைய சொத்து, மாடு மேய்ப்பதற்கான கட்டணமும், தீர்ப்புக்குரிய தண்ட வரி, பறிமுதல் முதலானவைகளும், நெய்யின் மீதான வரியும், எருமைகள், ஆடுகள் முதலானவற்றைப் பலியிடுவதற்கான கட்டணமும், இன்னும் இப்பர்காணாவின் மற்றனைத்து வருவாய்களும், ஏழை பிராமணர்கள், அதிதிகள், அப்யாகதர்கள், சன்னியாசி

¹⁰ குமாவ்வின் கமிஷனர் ஜே. எச். பேட்டனுக்கு கர்வாலின் ஸீனியர் அஸிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் ஜே. ஸ்ட்ரேச்சி 22.1.1853-ல் எழுதிய கடிதத்தில் நேபாள அரசருடைய சாசனத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த கர்வால் பகுதி 1815-ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் வருகிறது. அது முதல் பிரிட்டானியர்கள் இங்கு விளங்கிய தான புண்ணிய நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும், தானங்களைப் பறிமுதல் செய்யும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுகின்றனர். ஸ்ட்ரேச்சியின் கடிதத்திலிருந்து தெரியவரும் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க விஷயம் 1816-ம் ஆண்டிலிருந்தே பிரிட்டானிய ஆட்சியினர் இந்தப் பர்காணாவின் வருவாய் 'மிகுதி'யை கும்பமேளாவில் தான புண்ணிய பணிகளுக்கு அர்ப்பணிக்கும் வழக்கத்தை நிறுத்தி விட்டு சாலைகள் அமைப்பது, பாலங்கள் கட்டுவது போன்ற 'பொது காரியங்களுக்கு' பயன்படுத்தத் தொடங்குகின்றனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய பாரதத்தினைப் பற்றிய இச்சான்றையும் இன்னும் இவை போன்ற பிறவற்றையும் எங்களுக்குப் பரிச்சயமாக்கியதற்காக திரு. தரம்பால் அவர்களுக்கு நாங்கள் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

கள், பைராகிகள் மற்றும் அனைத்து இனங்களைச் சார்ந்த ஹிந்து யாசகர்களுக்குக் கீழ்க் குறிப்பிட்டுள்ள திட்டப்படி உணவு அளிப்பதற்கும் மற்றும் கேதாரநாதரின் தினசரி வழிபாட்டிற்கான செலவிற்கும் பயன்படுத்தப்படும்.

“ஒவ்வொரு ஆண்டும் வைகாசி மாதத்திலிருந்து கார்த்திகை மாதம் வரையிலான ஏழு மாதங்களில் 25,000 யாத்திரிகர்களுக்கு உணவு வழங்கப்படும். ஆள் ஒருவருக்கு, தினமும் 12 சிட்டாக்குகள் அரிசி, 2 சிட்டாக்குகள் பருப்பு, 2 தோலாக்கள் உப்பு மற்றும் 2 தோலாக்கள் நெய் என்ற அளவில் இக்காலப் பகுதியில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களின் மொத்த விலை கீழ் உள்ளவாறு மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

அரிசி	ரூ.	600
பருப்பு		120
உப்பு		54
நெய்		128
ஆக மொத்தம்	ரூ.	902

சுவாமிக்குத் தினமும் அர்ப்பணிக்கப்படும் நைவேத்தியத்தின் பொருட்டு ஒரு ஆண்டிற்கு	34
பொருட்களைச் சுமந்து வரும் ஆட்களுக்கு ஒருவருக்கு 8 அணாக்கள் வீதம் மொத்த ஊதியம்	306
பொருட்களை வாங்குவதற்கும் உணவு முதலானவற்றைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கும் நியமிக்கப்பட்ட பணியாளர்களின் ஊதியம்	100
ஆக மொத்தம்	ரூ. 1,342

“பர்காணாவின் மொத்த வருவாயிலிருந்து ரூ.1342 என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ள மேற்கூறிய செலவுகளை ஏற்ற பிறகு ஏதேனும் தொகை எஞ்சியிருப்பின் அதனை ஒவ்வொரு ஆண்டும் சேமித்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நிகழும் கும்பமேளாவில் செலவழித்தல் வேண்டும்.

“ஒவ்வொரு ஆண்டும் பொருட்களின் விலை மலிவாலோ அல்லது கோயிலிலிருந்து உணவைப் பெறும் யாத்திரிகர்களின் எண்ணிக்கை 25,000-த்திற்கு குறைந்த காரணத்தாலோ அல்லது நல்ல பருவ காலத்தால் பர்காணாவின் வருவாய் மதிப்பிடப்பட்ட தொகை

கேதாரத்தில் சதாவிரதம்

யான ரூ. 1342ஐ விட அதிகரிப்பதாலோ உண்டாகும் சேமிப்பின் கணக்கை மாவட்ட அதிகாரியிடம் அர்ப்பணித்தல் வேண்டும்.

“பர்காணாவின் முழு வருவாயும் மேல் கூறியுள்ள திட்டத்தின் படி வழங்கப்பட வேண்டும். இதற்கு மாறாக செயற்படும் எவரும் ஐந்து மகாபாதகங்களின் குற்றப் பழிக்கும், கேதாரநாதர் மற்றும் 33 கோடி தெய்வங்களின் அதிருப்திக்கும் பாத்திரமாவார்; இத்திட்டத் தைத் தவறாமல் கடைப்பிடிப்பவர் யாவரும் ஐந்து மகாபுண்ணியங்களின் பலனையும், 33 கோடி தெய்வங்களின் அனுகிரகத்தையும் பெறுவர். இந்தச் சாசனத்திற்குச் சாட்சிகளாய் விளங்குபவர்கள் சூரியன், சந்திரன் மற்றும் கிரகங்களும், பூமியும், பூதங்களும் ஆவர்; மனிதர்களுள் திவான் கேசரி, பாஜீ ஸாஹ்ஹின் சகோதரர் சந்தனா, ஹஸத் தில் காஜி, திர் பாவுன் ஸிங் காஜி, தாமோதர் பாண்டே காஜி, கிராத் மான் ஸிங் காஜி, நரஸிங் கிரிதார், சுங்கிளி டூ ஜோஷி காரிதார், சிரிராம் ஜோஷி, டூமியா ஹீரா நந்த் மற்றும் பைரோ ஸிங்.

स्वदत्तां परदत्तां वा ब्रह्मवृत्तिं हरेच्च यः ।

षष्टिवर्षसहस्राणि विद्यायां जायते क्रिमिः ॥

‘எவன் ஒருவன் தான் அளித்த கொடையையோ அல்லது மற்றவர்கள் அளித்த கொடையையோ கைப்பற்றிக் கொள்கிறானோ அவன் நரகத்தில் உள்ள மலத்தில் 60,000 ஆண்டுகள் கிருமியாய்க் கிடப்பான்.’¹¹

“சாலிவாஹன சகை 1719 மாசி மாதம் 14-வது தேதி மூலா நட்சத்திரம் அதாவது கி.பி.1797 வகையறா.”

நேபாள மகாராஜரின் இந்தத் தானசாசனம் குப்தர்கள், பல்லவர் களைப் போன்ற பண்டைய அரசர்களின் சாசனங்களைப் போலவே தரும சாஸ்திர நூல்களின் விதிகளை அனுசரித்து சிறப்பான நயத்துடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. முஸூரி பர்காணாவின் முழு நில வருவாயையும் கேதாரநாத் கோயிலுக்கு அர்ப்பணிக்கும் நேபாள அரசர், அப்பகுதியில் சில நிலங்களின் வருவாய் ஏதேனும் தான புண்ணிய பணிகளுக்கு முன்னமே அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருப்பின் அவை அவ்வாறே தொடரப்பட வேண்டும் என்றும், மேலும் அவை இந்தத் தானசாசனத்திற்கு உட்படாதவை என்றும் கூறியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

¹¹ பாகவதம் 10.64.39, ப. 1355

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் நேபாள அரசர்கள் தருமசாஸ்திரங்கள் கூறும் ஆணித்தரமான கட்டளைகளையே பின்பற்றுகின்றனர். மற்றவர்களாலோ அல்லது தன்னாலேயோ கூட தான புண்ணிய பணிகளுக்கென முன்னமே அர்ப்பணிக்கப்பட்டதை அபகரிப்பதையும் மாற்றி அமைப்பதையும் தரும சாஸ்திரங்கள் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றன. சாசனத்தின் முடிவில் பாகவதத்திலிருந்து வழங்கப்பட்டுள்ள சுலோகம் தரும சாஸ்திரத்தின் இக்கட்டளையை மீறுபவர்கள் அடையும் கோரமான பாவத்தைப் பற்றி எச்சரிக்கின்றது. பாரதம் முழுவதிலும் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் இந்தச் சுலோகம் தானசாசனங்களைப் பற்றிய பாரதத்தினரின் ஆழமான உணர்வுகளுக்குச் சான்றாகும்.

நேபாள அரசரின் இந்தத் தானசாசனத்தில் மற்றுமொரு விஷயம் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் வருவாயிலிருந்து மீதமாகும் தொகையை ஒரு 12 ஆண்டுகளுக்கு மட்டுமே சேமித்து வைத்து, இவ்வாறு சேமித்த செல்வம் அனைத்தையும் ஹரித்வாரத்தில் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நடைபெறும் கும்பமேளாவில் விநியோகிக்க வேண்டும் என்று உறுதியாகக் கட்டளை இடுகிறது இந்தச் சாசனம். அரசர்களின் கோஷத்திலோ அல்லது பொது நிறுவனங்களின் சேமநிதியிலோ குவியும் செல்வத்தை அவ்வப்போது தான புண்ணிய காரியங்களின் பொருட்டு பல்வேறு யாகங்கள் மற்றும் பெரு விழாக்களின் மூலம் மீண்டும் மக்களுக்கே முழுமையாகப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டுமேயன்றி வெகு நீண்ட காலத்திற்குச் சேமநிதியை வளர்க்கக் கூடாதென்பது பாரதீய அரசியல் யுக்தியின் ஓர் அடிப்படை கருத்தாகும். இந்தப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றவாறே ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனர் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஒரு மாபெரும் தானசத்திரத்தில் தம் கருவூலத்தின் செல்வம் முழுவதையும் மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பதை நாம் முந்தைய பகுதியில் கண்டோம். இத்தகைய பகிர்ந்தளித்தல் கிட்டத்தட்ட பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை நடைபெற்று வந்தது என்பது நேபாள அரசரின் சாசனத்திலிருந்து உறுதியாகிறது.

தஞ்சாவூரின் சத்திரங்கள்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பாரதத்தில் பகிர்ந்தளித்து விருந்தோம்பும் சமூக அமைப்புகள் எங்ஙனம் செயற்பட்டன என்பதைப் பற்றிய

தஞ்சாவூரின் சத்திரங்கள்

மற்றொரு விவரமான குறிப்பு தெற்கில் உள்ள தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தைப் பற்றியதாகும். இத் தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தின் கடற்கரைப் பகுதியின் பெரும்பான்மையான பூமியின் மேல்வாரம் (வரி) அங்கிருந்த பல மடங்களுக்கும் சத்திரங்களுக்கும் மானியமாய் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இந்த மடங்களிலும் சத்திரங்களிலும் யாத்திரிகர்களுக்கும் மற்ற யாசகர்களுக்கும் புகலிடமும் உணவும் அளிக்கப்பட்டு வந்தன. மேலும் மடங்கள் பல்வேறு துறைகளின் சிறப்பான கல்வி மையங்களாகவும் விளங்கின. தஞ்சாவூர் ராஜ்யத்தில் சத்திரங்களை நிர்வாகம் செய்யும் பொறுப்பு ராஜ குலத்தில் உள்ள ராணிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. சத்திரங்களுக்கு மானியமாக வழங்கப்பட்ட பூமியும் அந்த ராணிகளின் நிர்வாகத்திலேயே இருந்து வந்தது. தஞ்சாவூர் ராஜ்யம் 1799-ல் பிரிட்டானியர் ஆட்சியின் எல்லைக்குள் வந்த உடனேயே பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் பல்வேறு பொதுப் பணிகளுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பூமி மற்றும் மேல்வாரத்தைப் பற்றிய ஆய்வு நடத்தி அவற்றைப் பறிமுதல் செய்யும் முயற்சியைத் தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு சத்திரங்களின் நிர்வாகத்திற்கென ராணிகளின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்த கடலோர பூமியைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வு நடத்தப்பட்டது. இந்த ஆய்வின் போது பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் விசாரணைக்குப் பதிலளிக்கையில் அப்போதைய தஞ்சாவூர் மாமன்னர் ராஜா ஸர்போஜி மஹாராஜர் தஞ்சாவூர் மீது திணிக்கப்பட்டிருந்த பிரிட்டானிய 'ரெஸிடெண்ட்'டிற்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அக்கடிதத்தில் சத்திரங்களின் பணிகள் மற்றும் நிர்வாகத்தைப் பற்றியும் இயல்பான பாரதீய அரசியல் யுக்தியில் இந்த அமைப்புகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

1801-ம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட இந்தக் கடிதம் அக்காலத்தைப் பற்றிய ஒரு மிக முக்கியமான ஆவணமாகும். மாமன்னர் ஸர்போஜி மஹாராஜர் எழுதுவதாவது ¹² :

“என்னுடைய மூதாதையர் காலந்தொட்டு பொது சமூகப் பணிகளுக்கென பல்வேறு தனிப்பட்ட உரிமையாளர்களுக்குச் சர்வ

¹² தஞ்சாவூரின் ரெஸிடெண்ட் பென்ஜமின் டோரினுக்கு தஞ்சாவூர் அரசர் ராஜா ஸர்போஜி 20.1.1801 அன்று எழுதிய கடிதம். பார்க்கவும், தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம், ப்ரொஸீடிங்க்ஸ் ஆப் தி போர்ட் ஆப் ரெவினூ, 2.2.1801, தொகுதி 271சி, ப. 1151-57. இத்தொகுதியில் வழங்கப்பட்டுள்ள தஞ்சாவூர் அரசருடைய கடிதத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து இந்தத் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

மானியம் அல்லது சுரோத்திரியம் வழியாக ஏராளமான நிலம் அளிக் கப்பட்டு வந்தது. அவற்றுக்கென்று ராஜ முத்திரையிட்ட ஆணைப் பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டு வருவது வழக்கம். ஆனால் ராஜ குடும் பத்தின் ராணிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட சத்திரங்கள் அல்லது தான புண்ணிய காரியங்களுக்கென்று அளிக்கப்பட்ட நிதிகளுக்கு ஆணைப் பத்திரம் எதுவும் எழுதப்படவில்லை. ஏனெனில், தம் அமைச்சர் களோ அன்றி தம் புத்திரர்கள் அல்லது வாரிசுகளின் அமைச்சர்களோ, யார் ஒருவருமே புண்ணிய காரியங்களுக்கென்று ராணிகளின் பொறுப்பில் விடப்பட்ட நிலத்திற்கான ஆணைப் பத்திரங்களைக் காண வேண்டுமென்று வற்புறுத்த மாட்டார்கள் என்று ஆட்சியில் இருந்த அரசர்கள் பூரண நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். எனவே, ராணிகளின் இந்த உடைமைகள் எப்பொழுதும் 'பர்வானா' வழியினால் மட்டுமே அவர்களின் பாதுகாப்பில் இருந்து வந்தன.

“தரத்தில் குறைந்த நிலங்களை உடைய கடலோரப் பகுதியில் தான் பொதுநல புண்ணிய காரியங்களை ஆற்றும் இச்சத்திரங்கள் மிகுதியாக உள்ளன. எனினும் இதுவே இராமேச்வரத்திற்குச் செல்லும் முக்கியமான வழியாதலால், பாரதத்தின் எல்லாப் பகுதிகளி லிருந்தும், பனாரஸ், அவத், டில்லி, ஒளரங்காபாத், பூனா முதலான பல இடங்களிலிருந்தும், ஆண்டுதோறும் சுமார் நாற்பதாயிரம் மக்கள் இவ்வழியே சென்று வருகிறார்கள். இந்த யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்கென்றே இச்சத்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு சத்திரத்துடனும் கோயில், விடுதிகள் மற்றும் பாடசாலை கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இனி, இந்த சத்திரங்களின் மூலமாக நடைபெறும் புண்ணிய காரியங்களின் தன்மைகளையும் அவை எத்துணை விரிவாக நடத்தப்படுகின்றன என்பது பற்றியும் விளக்கு கிறேன். இங்கு வருகை தரும் எல்லாப் பயணிகளுக்கும், பிராமணர் முதற்கொண்டு பறையர் உள்பட அனைத்து ஜாதியினருக்கும், ஜோகிகள், ஜங்கமர், அதீதர் மற்றும் பைராகிகள் உள்பட அனைத்து யாத்திரிகர்களுக்கும் அன்னம் அளிக்கப்படுகிறது. அன்னத்தை மற்றவரிடமிருந்து ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாதவர்களுக்காக பச்சரிசியும் சமையலுக்குத் தேவையான இதர பொருட்களும் உலுப்பையாக அளிக்கப்படுகின்றன. இந்த விநியோகம் நள்ளிரவு வரை இடையறாது நடக்கிறது. நள்ளிரவு ஆனதும் ஒரு மணி அடிக்கப்பட்டு உண்ணாதவர் யார் இருப்பினும் அவர்கள் வருகை தந்து உணவை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தஞ்சாவூரின் சத்திரங்கள்

“தம் பயணத்தைத் தொடர முடியாத யாத்திரிகர்களுக்கு அவர்கள் பயணத்தைத் தொடரும் வரையிலும் உணவு வழங்கப்படுகிறது.

“ஒவ்வொரு சத்திரத்திலும், நான்கு வேதங்களையும் கற்றுத்தரும் பொருட்டு நான்கு ஆசாரியர்களும், ஒரு பள்ளி ஆசிரியரும், மற்றும் பல்வேறு வியாதிகள், வீக்கங்கள், பூச்சிகளால் உண்டான விஷக் கடிகள் போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தக்கூடிய வைத்தியர்களும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இங்கு வந்து சேரும் அயலூர் மக்களின் அனாதைக் குழந்தைகள் பள்ளி ஆசிரியரின் பராமரிப்பில் விடப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தினமும் மூன்று வேளை உணவு அளிக்கப்படுகிறது. நான்கு நாட்களுக்கு ஒரு முறை எண்ணெய் காப்பிடப்படுகிறது. தேவையானபோது மருந்துகள் அளிக்கப்படுகின்றன, உடைகள் வழங்கப்படுகின்றன. மிகுந்த கவனத்துடன் அவர்கள் பேணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு எந்தச் சாஸ்திரத்தில் விருப்பம் உள்ளதோ அந்தச் சாஸ்திரத்தில் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. போதிய அறிவும் பயிற்சியும் பெற்ற பின் அவர்களுக்குத் திருமணத்திற்கான செலவும் வழங்கப்படுகிறது.

“யாத்திரிகர்கள் சத்திரத்திற்கு வந்த பிறகோ அல்லது வருவதற்கு முன்போ உடல் நலமின்றி இருந்தால் அவர்களுக்கு வேண்டிய மருந்துகளும், தகுந்த உணவும் அளிக்கப்பட்டு அன்புடனும் ஆதரவுடனும் அவர்கள் குணமாகும் வரையில் பேணப்படுகின்றனர்.

“சத்திரத்தில் தங்கியிருக்கும்போது இறப்போர்க்கு அவரவர் ஜாதிப்படி ஈமக்கடன்கள் செய்யப்படுகின்றன.

“சிறு குழந்தைகளுக்குப் பாலும், கர்ப்பிணிகளுக்கு வேண்டிய உணவு, மருந்துகளும் அன்புடன் அளிக்கப்படுகின்றன. அப்பெண்கள் சத்திரத்திலேயே குழந்தையைப் பெற நேர்ந்தால், அதற்கான செலவுகளும் அளிக்கப்படுகின்றன. தேவையான மருந்துகளும் வழங்கப்பட்டு சத்திரத்திலேயே மூன்று மாத காலம் வரையில் அவர்கள் பேணப்படுகின்றனர்.

“உபநயனம் செய்து கொள்ளவோ, திருமணத்திற்கோ அல்லது தம் தந்தையின் இறப்பிற்குப் பின் செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்யவோ தங்களுக்கு வசதிகள் இல்லையென்று யாரேனும் சத்திரத்திற்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டால் அவர்களின் தேவைக்கு ஏற்ப நிதி அளிக்கப்படுகிறது.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

“இந்தச் சத்திரங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட நிலம் செழிப்பான தல்ல என்பதால், பல சமயங்களில் போதிய மழையின்மையால், நிலத்தின் விளைச்சலிலிருந்து செலவிற்கு ஏற்ற அளவு போதிய வருவாய் கிடைப்பதில்லை. இத்தகைய நிலைமையில் என் தன்மானத்திற்கே மிகுந்த கௌரவச் சின்னமாக நான் கருதும் இந்தப் புண்ணிய காரியங்கள் எவ்விதத்திலும் தடைபடக் கூடாதென்ற ஆவலுடன் குறையைத் தீர்க்க வேண்டிய அளவு அரசு கருவூலத்திலிருந்து தனமும் தானியமும் எடுத்து அந்தச் சத்திரங்களுக்கு வழங்க நான் எப்பொழுதும் ஆயத்தம் செய்து வருகிறேன். மிஸ்டர் ஹேரிஸ் அவர்கள் அந்தப் பகுதியின் நிர்வாகியாக நியமிக்கப்பட்ட பிறகு நான் சத்திரங்களின் உபயோகத்திற்காகப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவரிடம் பெருமளவில் தானியம் கேட்டு விண்ணப்பித்தது அவருக்கு நினைவிலிருக்கும்.

“இந்தச் சத்திரங்கள் இன்று நேற்று நிறுவப்பட்டவையல்ல. மணமேற்குடியிலுள்ள சத்திரமும், வேறு சிலவும் என் மூதாதையரான பிரதாபஸிங்கரால் கிட்டத்தட்ட நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவை. அன்று முதல் இன்று வரை அவை புண்ணிய கருமங்களை இடையறாமல் ஆற்றி வருகின்றன. என் தந்தையார், சுவர்க்கவாசியான துளஜாஜி ராஜர் 25-30 ஆண்டுகளுக்கு முன் மீனமேசல், சுலக்ஷணாம்பாள்புரம், ராஜா மடம் ஆகிய சத்திரங்களை நிறுவினார். இவற்றுள் எந்தச் சத்திரமும் அமீர்சிங்கின் ஆட்சிக் காலத்திலோ அல்லது என் ஆட்சிக் காலத்திலோ நிறுவப்பட்டதல்ல. இவை என்னால் உருவாக்கப்பட்டவையல்ல என்றாலும் இந்தப் பொதுநல அமைப்புகளை நான் என் இல்லத்தின் ஒரு அங்கமாகவும் என் பெருமைக்கும் மன நிறைவிற்கும் இன்றியமையாதவையாகவும் கருதுகிறேன். உலகெங்கிலும் தஞ்சாவூர் நாடு தனது தான புண்ணிய காரியங்களுக்காகப் போற்றப்படுகிறது. அது ‘தரும ராஜ்யம்’ என்றே புகழ்ப் பெற்றுள்ளது. இப்பெயரால் பல நாடுகளிலிருந்தும் கிடைக்கும் பாராட்டுதல்களையும் புகழ்ச்சியையும் நான் என் அந்தஸ்திற்கு அளிக்கப்பட்ட மிக உயர்ந்த சன்மானமாகக் கருதுகிறேன். என்னுடைய மூதாதையர்களாலும் என் தந்தையார் துளஜாஜி ராஜராலும் தான காரியங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மானியத் தொகை ஒருபோதும் நாட்டின் பொது வருவாயில் சேர்க்கப்படவில்லை. அவர்கள் இப்பணிகளை மதித்துப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர். அவர்களைப் பின்பற்று

தஞ்சாவூரின் சத்திரங்கள்

வதே என்னுடைய மனமார்ந்த ஆசை. இந்த அமைப்புகளின் நிர்வாகப் பொறுப்பு எப்பொழுதும் முதிய ராணியிடமிருந்து இளைய ராணிக்குச் செல்கிறது. அது ராஜமாதாவின் காலம் வரையில் அவர் கையிலும் பின் அவருக்குப் பிறகு ஆட்சி புரியும் அரசரின் மனைவிக் கும் செல்கிறது. என் மூதாதையர்களின் இம்மரபு பிறழ்தலின்றி தொடரப்படும் என்றும் என்னுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இம்மரபு நீக்கப்படும் அவமானத்திற்கு நான் ஆளாக மாட்டேன் என்றும் முழுமையான நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன்.

“தஞ்சை கோட்டையை நவாப் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு பிரதாப் ஸிங்கும், துளஜாஜி ராஜரும் வழங்கிய அதிகாரப் பத்திரங்களை இப்பொழுது கண்டுபிடிக்க இயலாது. நவாப் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அரண்மனையைச் சூறையாடி, தப்தரில் இருந்த பதிவுச்சான்றுகள் அனைத்தையும் பறித்துச் சென்று விட்டதால் அன்றைய தினம் வரையில் காக்கப்பட்டு வந்த பதிவேடுகள் எதுவும் இப்பொழுது இல்லை. கோட்டை மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டு தன் கைக்கு வந்த பிறகு, மறைந்த துளஜாஜி ராஜர் தம் முன்னோர் நிறுவிய தான புண்ணிய அமைப்புகளுக்கும் தாமே நிறுவியதான புண்ணிய நிறுவனங்களுக்கும் புது பர்வானாக்களை வழங்கினார். இவை என்னிடம் உள்ளன.

“சேதுபாவா சத்திரத்திற்கும் ஒரு முறையான அதிகாரப் பத்திரம் உள்ளது.

“இதற்கு மேல் நான் என்ன சொல்வேன்! ”¹³

சீன பெளத்த பண்டிதர் யுவான் சுவாங்கின் மூலம் நமக்குக் கிடைத் துள்ள ராஜா ஹர்ஷவர்த்தனருடைய யக்ஞத்தின் வருணனையை நோக்கிய பிறகு, தஞ்சாவூர் மாமன்னர் ராஜா லர்போஜி மஹாராஜரின் கடிதத்தில் வெளிப்படும் உணர்வுகளும் கருத்துகளும் மட்டுமன்றி அதிலுள்ள நடையும் சொற்றொடர்களும் கூட புராதன வேத இதிகாச

¹³ இக்கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சேதுபாவா சத்திரமும் மற்ற நான்கு சத்திரங்களும் புதுக்கோட்டையிலிருந்து இராமேச்வரத்திற்குச் செல்லும் கடலோரப் பெருஞ்சாலையில் உள்ளன. இப்பெருஞ்சாலையில் இவ்வெந்து சத்திரங்களின் அடையாளங்களை இன்றைக்கும் காணலாம். ஆனால் அவை இன்று மிகவும் பாழடைந்த நிலையில் உள்ளன. ஆவணத்தில் உள்ள தஞ்சாவூர் அரசருடைய கடிதத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் உருச்சிதைவுடன் வழங்கப் பட்டுள்ள இவ்வூர்களின் பெயர்களை நாம் இங்கு திருத்தங்களுடன் வழங்கியுள்ளோம்.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

இலக்கியங்களின் பிரதிபலிப்பாகத் தோன்றுவதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை. இக்கடிதத்தில் ராஜா ஸர்போஜி தனது பலவீனமான நிலைமையைக் கூறி வருந்துகிறார். இதுவும் ராஜா யுதிஷ்டிரர் தன் வனவாசத்தின் தொடக்கத்தில் தான் அரசின் வலிமையையும் வைபவங்களையும் இழந்ததைப் பற்றி வருத்தப்படாமல் தன்னை அண்டி இருப்பவர்களைப் பேணிப் போற்ற முடியாத நிலைமையை எண்ணி வருந்துவதையே நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

பாரதத்தின் இலக்கணமாய்த் திகழும் பண்டைய அரசர்களைப் போலவே தஞ்சாவூர் அரசருக்கும் தனது ராஜ்யத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்த தான புண்ணிய அமைப்புகள் அவரது இல்லத்தின் ஒரு அங்கமாகவே விளங்கின. 'இந்தப் பொது நல அமைப்புகளை நான் என் இல்லத்தின் ஒரு அங்கமாகவும் என் பெருமைக்கும் மன நிறைவிற்கும் இன்றியமையாததாகவும் கருதுகிறேன்' என்று தஞ்சாவூர் அரசர் தம் கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் பஞ்சகாலத்தில், இச்சத்திரங்களுக்கென ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிலங்களிலிருந்து வருவாய் குறைந்து சத்திரங்களுக்கு நிதிப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டபோது இந்த அரசர்கள் அரசு கருவூலத்திலிருந்தே தேவைப்பட்ட தனமும் தானியமும் வழங்கி வந்தார்கள். 'இத்தகைய நிலைமையில் என் தன்மானத்திற்கே மிகுந்த கௌரவச் சின்னமாக நான் கருதும் இந்தப் புண்ணிய காரியங்கள் எவ்விதத்திலும் தடைபடக் கூடாதென்ற ஆவலுடன் குறையைத் தீர்க்க வேண்டிய அளவு அரசு கருவூலத்திலிருந்து தனமும் தானியமும் எடுத்து அந்தச் சத்திரங்களுக்கு வழங்க நான் எப்பொழுதும் ஆயத்தம் செய்து வருகிறேன்' என்று ஸர்போஜி குறிப்பிடுகிறார். பாரதத்தின் புராதன அரசர்களைப் போலவே தஞ்சாவூர் அரசரும் தான புண்ணிய பணிகள் ஆற்றும் அமைப்புகளைப் பேணிப் போற்றுவதையே முக்கியமான தரும காரியமாக எண்ணினார். இப்பணிகளால் தம் ராஜ்யத்திற்கு 'தரும ராஜ்யம்' என்ற பெயர் விளங்குவதையே தாம் அரசராய் வீற்றிருப்பதன் மிக உயர்ந்த கௌரவமென மதித்தார். 'உலகெங்கிலும் தஞ்சாவூர் நாடு தனது தான புண்ணிய காரியங்களுக்காகப் போற்றப்படுகிறது. அது 'தரும ராஜ்யம்' என்றே புகழ் பெற்றுள்ளது. இப்பெயரால் பல நாடுகளிலிருந்தும் கிடைக்கும் பாராட்டுதல்களையும் புகழ்ச்சியையும் நான் என் அந்தஸ்திற்கு அளிக்கப்பட்ட மிக உயர்ந்த சன்மானமாகக் கருதுகிறேன்' என்று ஸர்போஜி தம் கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறார். பாரதத்தின்

பகிர்ந்தளித்தலை ஆதாரமாய்க் கொண்ட சமூக அமைப்பு

பண்டைய அரசர்களைப் போலவே ராஜா ஸர்போஜியும் அனைவரையும் பேணிப் போற்றுவதற்கான வாய்ப்பு பெறுவதிலேயே அரசர்க்குரிய கௌரவமும், மரியாதையும், வைபவமும், ஆனந்தமும் அடங்கியுள்ளன என்ற அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

தம் சத்திரங்களுக்கு வருகை தருவோருக்கெல்லாம் வழங்கப் படும் போஜனமும் அளிக்கப்படும் ஆதரவு, உபசாரங்களையும் பற்றி ராஜா ஸர்போஜி தம் கடிதத்தில் வருணிக்கிறார். இது, இந்திரபிரஸ்தத்தில் யுதிஷ்டிரருடன் தான் நடத்திய கிருகஸ்த வாழ்க்கையை நினைவு கூர்ந்து திரௌபதி ஸத்யபாமையிடம் கூறுவதைப் போன்றே உள்ளது. தஞ்சாவூர் சத்திரங்களில் நள்ளிரவில் மணியடிக்கப்பட்டு 'உண்ணாதவர் யார் இருப்பினும் அவர்கள் வருகை தந்து உணவை ஏற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு அழைக்கப்படுகின்றனர்' என்று தஞ்சாவூர் அரசர் வருணித்துள்ளதைப் படிக்கும் போது ராஜா யுதிஷ்டிரரின் மகாராஜகூய யக்ஞம் நினைவுக்கு வருகிறது. அங்கு நூறாயிரம் பேர் போஜனம் செய்தவுடன் பேரிகை ஒலிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து, மக்கள் உண்ண உண்ண பேரிகை முழக்கம் ஒலித்தபடி இருந்ததை தஞ்சாவூர் சத்திரங்களின் மணியோசை நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

தஞ்சாவூர் அரசர் ஸர்போஜி மஹாராஜரின் இக்கடிதம் 1801 ஜனவரி மாதம் எழுதப்பட்டதாகும். இன்றைக்கு சுமார் இருநூறு ஆண்டுகள் முன்பு கூட பரதகண்டத்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பாளர்கள் இவ்வகையிலேயே சிந்தித்து, அந்தச் சிந்தனைக்குச் சிறப்பான வடிவம் கொடுத்து வந்தனர் என்பதை ராஜா ஸர்போஜியின் கடிதம் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

செங்கல்பட்டு: பகிர்ந்தளித்தலை ஆதாரமாய்க் கொண்ட சமூக அமைப்பு

தஞ்சாவூர் அரசர், தம் ராஜ்யத்தில் விளங்கிய சத்திரங்கள், மடங்கள் முதலிய தான புண்ணிய அமைப்புகளை எவ்வாறேனும் காக்கும் பொருட்டுத் தம்மால் இயன்ற இறுதி முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார் என்றே கூறலாம். எனினும் அக்காலத்தில் பாரதத்தில் பகுத்துண்ணும் பண்பாடு விருந்தோம்பி தான புண்ணியங்கள் ஆற்றும் சத்திரங்களிலும் மடங்களிலும் மட்டுமே தழைத்தோங்கவில்லை. முழு சமூக

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

அமைப்புமே பகுத்துண்ணும் பண்பாட்டை மையமாய்க் கொண்டு விளங்கியது. பூமியில் அன்னத்தை அமோகமாக உற்பத்தி செய்து அதைத் தாராளமாகவும் விரிவாகவும் பகிர்ந்தளித்து இதன் மூலம் கிராமத்தின் அனைத்துக் குடும்பங்கள், நாடு முழுவதிலும் நடைபெறும் பொதுப் பணிகள் தொடர்பான அனைத்து அமைப்புகளின் நிர்வாகம் ஆகியவற்றிற்கு மிக நேர்த்தியாகவும் கௌரவமான முறையிலும் சாதனங்களை வழங்குவது என்னும் இந்தக் கோட்பாடே கிட்டத்தட்ட பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை பாரதத்தின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக நீதி ஆகியவற்றின் அடித்தளமாக விளங்கி வந்தது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி தொடங்குவதற்கு முன்பு சென்னை நகரின் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள பகுதிகளில், பகிர்ந்தளித்தலையே ஆதாரமாய்க் கொண்ட இந்த இயல்பான பாரதீய சமூக அமைப்பு எங்ஙனம் திகழ்ந்ததென்பதைப் பற்றிய விவரமான செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. சென்னையை அடுத்துள்ள இப்பகுதியை ஆரம்ப கால பிரிட்டானிய அதிகாரிகள் 'ஜாகீர்' என்ற பெயரில் குறிப்பிடுகிறார்கள். 1760-ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்கள் தம்மைப் பின்பற்றிய ஆர்காட் நவாபிடமிருந்து இப்பகுதியை ஜாகீராகப் பெற்றுக்கொண்டனர். சில பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு இதுவே செங்கல்பட்டு மாகாணமாக்கப்பட்டது. இந்தப் பகுதி ஆங்கிலேயரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் வந்த முதல் பகுதிகளுள் ஒன்றாகும். அது வரை ஆங்கிலேயர் பாரதத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக அமைப்புகளைப் பற்றி அதிகம் ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லையாதலால் செங்கல்பட்டு பகுதியில் தங்களுடைய புது நிர்வாகியை நியமிப்பதற்கு முன்பு இப்பகுதியில் நிலவிய பொது நிர்வாக அமைப்புகளைப் பற்றி அறிய பெருமுயற்சி கொண்டனர். இதன் பொருட்டே இப்பகுதியிலுள்ள சூமார் இரண்டாயிரம் கிராமங்களில் நிலவிய பொது வாழ்க்கை முறையின் எல்லா அம்சங்களையும் பற்றிய விரிவான ஆய்வு நடத்தினர். இந்த ஆய்வு 1767 முதல் 1774 வரை ஏழு ஆண்டுகளில் நடத்தப்பட்டது. இந்த ஆய்வுக்குத் தொடர்புள்ள மூலப்பதிவுகளான தமிழில் எழுதப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகளும் அவற்றின் சுருக்கமான ஆங்கிலப் பதிவேடுகளும் அதிர்ஷ்டவசமாக இன்றும் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. அந்தக் காலக் கட்டத்தில் பாரதத்தில் பரவலாக நிலவிய, பகிர்ந்தளித்தலை ஆதாரமாய்க் கொண்ட, அரசியல், பொரு

பகிர்ந்தளித்தலை ஆதாரமாய்க் கொண்ட சமூக அமைப்பு

ளாதார மற்றும் சமூக அமைப்புகளைப் பற்றிய ஒரு அருமையான காட்சி இந்த ஆவணங்களிலிருந்து நமக்குப் புலப்படுகிறது¹⁴.

செங்கல்பட்டு பகுதியின் இக்கிராமங்களில், வயல்களிலிருந்து தானியங்களை அறுத்து எடுத்த உடனேயே பகிர்ந்தளிக்கும் ஒரு விரிவான சடங்கு தொடங்கியது என்பதை இந்த ஆவணங்கள் நமக்கு விரிவாக உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு விளைச்சல்களிலிருந்து பங்குகள் பெறும் நூற்றுக்கும் மேலான அமைப்புகள் மற்றும் பணிகள் இந்த ஆவணங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஒரு சாதாரண கிராமத்தின் விளைச்சலிலிருந்து கிட்டத்தட்ட முப்பது பொது அமைப்புகள் மற்றும் பொதுப் பணிகள் பங்குகளைப் பெற்று வந்தன. இந்த மிக விரிவான பகிர்ந்தளிக்கும் திட்டத்தில் கோயில், மடம், சத்திரம், பல்வேறு வித்தைகளில் தேர்ந்தவர்கள், பண்டாரங்கள், பாடசாலைகளின் ஆசிரியர்கள், வைத்தியர்கள், குடுமிகள், இசைவாணர்கள், நாட்டியக் கலைஞர்கள் முதலானோர் பங்குகளைப் பெற்றனர். தவிரவும், நீர்ப்பாசன வசதி, தானியம் அளத்தல் போன்ற பொருளாதாரப் பணிகள் மற்றும் கம்மாளர், குயவர், இடையர், வண்ணான், நாவிதன் போன்றோர் செய்யும் பொதுப்பணிகள் மற்றும் கணக்கு வைத்தல், கிராமத்தைப் பாதுகாத்தல் போன்ற நிர்வாகப் பணிகள், இவை தமக்கென முறையான பங்கீடுகளைப் பெற்றன. இவ்வாறு பங்கு பெறும் நிறுவனங்கள் மற்றும் பொதுப்பணியாளர்களுள் கிராமக் கோயில், கிராமத்தின் வண்ணான், நாவிதன் போன்றோரின் பணிகள் அந்தந்த கிராமத்திற்கோ அல்லது அருகிலிருக்கும் மற்ற ஒன்றிரண்டு கிராமங்களுக்கோ மட்டுமே உரியதாகும். மாறாக, அப்பகுதியைச் சார்ந்த பெரிய சிறப்பான கோயில்கள், மிகத் தேர்ந்த வித்வான்கள், கலைகளில் விற்பன்னர்களாக விளங்குவோர், பெரும் படைகளின் தலைவர்கள் முதலானோரின் பணிகள் அவர்தம் கிராமத்திற்கு மட்டும் உரியதாக இல்லாமல் பல கிராமங்களுக்கும் உரியவையாக விளங்கி வந்தன. இவ்வாறு பல கிராமங்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் இத்தகைய அமைப்புகள் மற்றும் பணியாளர்களுக்குப் பல்வேறு கிராமங்

¹⁴ இங்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு செங்கல்பட்டுப் பகுதியின் பொருளாதார, சமூக அமைப்பைப் பற்றிய விவரங்கள் சென்னையில் உள்ள லெண்டர் பார் பாலிஸி ஸ்டடிஸ் நிறுவனத்தில் நடைபெறும் ஆய்வுகளை ஆதாரமாய்க் கொண்டுள்ளன. ஆங்கிலத்தில் உள்ள ஆய்வுத் தொகுப்புகள் அடங்கிய ஆவணங்கள் சென்னையிலுள்ள தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகத்தில் கிடைக்கின்றன. தமிழில் உள்ள இவற்றின் மூலப்பதிவுகள் தஞ்சாவூரிலுள்ள தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒலைச்சுவடித் துறையில் உள்ளன.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

களின் விளைச்சல்களிலிருந்து பங்குகள் அளிக்கப்பட்டு வந்தன. இத்தகைய சில நிறுவனங்கள் நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்களின் விளைச்சல் பங்கைப் பெற்று வந்ததாக ஆவணங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

பகிர்ந்தளிக்கும் இந்த விரிவான சடங்கு நான்கு கட்டங்களில் நடைபெற்று வந்தது. முதல் கட்டம் சூட்டடிப்பு காலத்திலும், இரண்டாவது கட்டம் சூட்டடிப்புக்குப் பின்னும் தானியம் அளத்தலுக்கு முன்னும் நடைபெற்றது. சூட்டடிக்கும் நேரத்தில் அடுக்கப்படும் கட்டுகளில், குறிப்பிட்ட அளவு கட்டுகள் சூடு திட்டத்தின் கீழ் பல்வேறு பணிபுரிவோருக்கும் அமைப்புகளுக்கும் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறே தானியத்தை அளக்கையில் ஒவ்வொரு 'கலம்' தானியம் அளக்கப்பட்டவுடன் முறைப்படி குறிப்பிட்ட மரக்கால்கள் மற்றும் படிக்கள் அளவிலான தானியம் பல்வேறு பணிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன¹⁵. இவ்விரண்டு கட்டங்களில் அளிக்கப்படும் பங்குகள் 'சுதந்திரம்' என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றன. சுதந்திரத் திட்டமாக வழங்கப்படும் பங்குகள் மொத்த விளைச்சலின் கணக்கிற்குள் வராதென்பது வெளிப்படை.

மூன்றாவது, நான்காவது பகிர்ந்தளிக்கும் கட்டங்களில், மூன்றாவது பங்கீடு அளவிடப்பட்ட தானிய உற்பத்தியிலிருந்தும், நான்காவது பங்கீடு உற்பத்தியின் மேல்வாரப் பகுதியிலிருந்தும் வழங்கப்பட்டன. இவ்விரண்டு பங்கீடுகள் 'மேரை' என்று குறிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறாக, சுதந்திரம் மற்றும் மேரையாக வழங்கப்படும் பங்குகள் அனைத்தும் கிராமத்திற்கும் நாட்டின் பல்வேறு அமைப்புகளுக்கும், பணிபுரிவோருக்கும் உள்ள உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தின.

சுதந்திரத் திட்டம் பெரும்பாலும் ஒரு கிராமத்திற்குள் இருக்கும் அமைப்புகள், அந்த கிராமத்திற்குள் நடக்கும் பணிகள் ஆகியவற்றுக்காகவே வழங்கப்பட்டது. கிராமத்தின் கோயில், பள்ளி ஆசிரியர், வைத்தியர், நாவிதர், வண்ணான், பஞ்சாங்க பிராமணர் முதலியோர்

¹⁵ இப்பகுதியில் தானியம் முகத்தல் அளவைகளால் அளக்கப்பட்டன. செங்கல்பட்டில் 8 படிக்கள் 1 மரக்கால் ஆகும், மற்றும் 12 மரக்கால்கள் 1 கலம் ஆகும். அக்காலத்திய செங்கல்பட்டுப் படி கிட்டத்தட்ட 1.3 கிலோ நெல்லைக் கொண்டது. பார்க்கவும், 'டேபிள் ஆப் வெயிட்ஸ் அண்ட் மெஷர்ஸ் அண்ட் ஸி. அண்ட் கரெக்ட் பேட்டி டேபிள்ஸ் மேட் யூஸ் ஆப் அட் தி டிப்பரெண்ட் போர்ட்ஸ் ஆப் ஈஸ்ட் இண்டீஸ்', லண்டன் 1778; மேலும் 'மெட்ராஸ் அல்மானக்', மெட்ராஸ் 1795.

பகிர்ந்தளித்தலை ஆதாரமாய்க் கொண்ட சமூக அமைப்பு

கிராமத்தின் விளைச்சலிலிருந்து சுதந்திரத் திட்டத்தின் கீழ் பங்குகளைப் பெற்று வந்தனர். மேரைப் பங்கீடுகளைப் பெறும் பல்வேறு அமைப்புகள் மற்றும் பணியாளர்களின் பணி புரியும் பகுதி, கிராமத்தின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட பல கிராமங்கள் அடங்கியதாகும். இவ்வாறு நாட்டின் சில பெரிய சிறப்பான கோயில்கள், பெரும் பண்டிதர்கள், மாகாண அளவிலான நிர்வாகிகள், நாட்டின் பல தலையாய பெருமக்கள், ஆகியோர் பல கிராமங்களின் தானிய உற்பத்தியிலிருந்து மேரைத் திட்டத்தின் கீழ் பங்குகளைப் பெற்று வந்தனர். தவிர, கிராமத்தின் கணக்கைப் பார்க்கும் கணக்குப்பிள்ளை, கிராமத்தைப் பாதுகாக்கும் படையின் தலைவரான பானையக்காரர், கிராமத்தின் முக்கிய குடிகளான காணியாட்சிக்காரர் போன்றோர் சுதந்திரம் மற்றும் மேரை ஆகிய இரண்டு திட்டங்களின் கீழும் பங்குகளைப் பெற்றனர். பெரும்பாலும் கிராமத்தின் கம்மாளர்களும் இவ்விரண்டு திட்டங்களின் கீழ் பங்குகளைப் பெற்று வந்தனர்.

தொன்றுதொட்டு விளங்கி வரும் முறையாம் பகுத்தளிக்கும் இந்த விரிவான மாபெரும் சடங்கில், சாதாரணமாக ஒரு கிராமத்தின் விளைச்சலிலிருந்து கிட்டத்தட்ட 30 சதவீதம் இந்த வெவ்வேறு கட்டங்களில் பங்குகளாக வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு பல அமைப்பு களுக்கும், பணிகளுக்கும் கிடைக்கப்பெறும் விளைச்சலின் பங்கானது அவற்றின் பராமரிப்பிற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் ஏற்றதாகவும் போதுமானதாகவும் இருந்தது. பகுத்தளிப்பதற்கான இந்த மாபெரும் திட்டம் நவீன கால ராஜ்யங்களின் வரவு செலவுத் திட்டத்திற்கு ஒப்பாகவே தென்படுகிறது.

பகிர்ந்தளித்தலை ஆதாரமாய்க் கொண்ட இந்த வரவு செலவுத் திட்டமானது ஒரு தனிப்பெரும் சிறப்புடைய அரசு அமைப்பு முறையை வரையறுக்கிறது. பொது வாழ்க்கையின் பல்வேறு பிரிவுகளின் நிர்வாகத்திற்கான வழி வகுக்கும் இந்த விசேஷமான பாரத நாட்டின் யுக்தியால் ஒவ்வொரு கிராமமும் தன்னுள் தானே ஒரு சுதந்திர அரசைப் போல் விளங்கியது. இந்த கிராம ராஜ்யம் தனது இயல்பான வழிமுறைகளில் காலங்காலமாக வேரூன்றியுள்ள தன் பொது அமைப்புகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டு தன்னுடைய பண்பாடு, அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் நிர்வாகப் பணிகளை ஆற்றித் தன் உற்பத்தியைக் கொண்டே இவ்வனைத்துப் பொதுப் பணிகளுக்குத் தேவையான சாதனங்களையும் ஏற்படுத்தியது. அது மட்டு

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

மல்லாமல் தன் எல்லைக்கு வெளியுள்ள நாட்டின் மாபெரும் பொது அமைப்புகளுக்கான பங்கையும் அளித்து, அவற்றின் நிர்வாகியாகவும், அவற்றைப் பேணிப் போற்றும் பாதுகாவலனாகவும் விளங்கியது. பாரத நாட்டின் இந்த இயல்பான யுக்தியால் கிராம ராஜ்யம் என்பது மாபெரும் நாட்டின் ராஜ்ய அமைப்பின் மூலக்கூறாக மட்டுமல்லாமல் அந்த அமைப்பை உருவாக்கிப் பராமரிக்கும் கர்த்தாவாகவே விளங்கியது. இந்த யுக்தியின்படி கிராம ராஜ்யங்களைக் கொண்டே ஒரு மாபெரும் நாட்டின் ராஜ்ய அமைப்பு வரையறுக்கப்படுகிறது. மற்றும் கிராம ராஜ்யத்தின் மூலமாகவே மாபெரும் நாடு பேணிப் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டில் கிராமத்தின் உற்பத்தியிலிருந்து சுதந்திரம், மேரைத்திட்டங்கள் மூலமாக பங்குகளை வழங்கும் முறையைத் தவிர மற்றொரு பகிர்ந்தளிக்கும் முறையும் புழக்கத்தில் இருந்தது. உற்பத்தியில் பங்கு பெறும் நிறுவனங்கள் மற்றும் பணிகளுள் சில விளைச்சல் நிலத்தின் குறிப்பிட்ட பகுதிகளின் உற்பத்தியின் மேல்வாரத்தைப் பெறும் உரிமையும் கொண்டிருந்தன. இந்த விளைச்சல் நிலத்தின் மேல்வாரத்தைப் பெறும் உரிமை மானியம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இவ்வாறு செங்கல்பட்டில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின், முழு விளைச்சல் நிலத்தின் கிட்டத்தட்ட கால் பகுதி மானியமாக வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் எந்த ஒரு நிலத்தின் விளைச்சலிலும் சுமார் மூன்றில் ஒரு பங்கு கிராமத்தின் வெவ்வேறு நிறுவனங்களுக்கும் பணி ஆற்றுவோருக்கும் சுதந்திரம் மற்றும் மேரைத் திட்டங்களின் மூலம் பங்குகளாய் வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பதைக் கண்டோம். எனவே, தற்பொழுது அந்த நிலத்தின் விளைச்சலிலிருந்து மேல்வாரமாகப் பெறக்கூடிய தொகை கணிசமான அளவாக இருக்க முடியாது என்பது வெளிப்படை. மேலும், இயல்பான பாரதீய அரசு அமைப்பில் பூமியின் விளைச்சலிலிருந்து மேல்வாரமாக வழங்கப்படும் பங்கு மிகக் குறைவானதே என்பதை அனைத்து ஆதாரங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே பயிரிடப்படும் பூமியின் பகுதியை மானியமாகப் பெற்றோருக்கு இவ்வுரிமையால் கிடைக்கும் பொருளாதாரப் பயன் கணிசமான அளவாக இருந்திருக்க முடியாது என்பது தெளிவு.

இந்த மானிய ஒதுக்கீடு ஒருவிதத்தில் வேறொரு வகையிலான பகிர்ந்தளிப்புத் திட்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. பூமியின் விளைச்சலின் மேல்வாரத்தில் பங்குரிமை பெறுவது என்பது உண்மையில்

அன்னப் பெருக்கம்

அரசாண்மையிலேயே பங்கு பெறுவதைப் போன்றதாகும். இவ்வாறு ஆட்சியுரிமை பகிர்ந்தளிக்கப்படுவது பண்டைய காலத்திலிருந்தே நாட்டில் இலட்சியமாய் போற்றப்பட்டு வரும் ஒரு கோட்பாடாகும். ராஜ குலங்கள் அதாவது அரசாண்மையில் பங்குபெறும் உரிமையுள்ள வர்கள் நூறு மடங்காய்ப் பெருகுவது பாரத மக்களால் எப்போதும் போற்றப்படும் இராமராஜ்யத்தின் ஓர் இலக்கணமன்றோ? மானியங்கள் வழங்கும் முறையாலும் செங்கல்பட்டு ராஜ்ய அமைப்பில் பலப்பல அமைப்புகளும் பலப்பல குடும்பங்களும் அரசாண்மையில் ஒரு பங்கு பெற்று வந்தனர் என்றே கூறலாம்.

நிலத்தின் விளைச்சலையும் வருவாயையும் பகுத்தளிக்கும் இத்திட்டங்கள், பொருளாதாரத்திற்கு ஆதாரமாய்ச் செல்வத்தை நேரடியாக உருவாக்கும் உழவர்கள், வணிகர்கள் மற்றும் நெசவாளர்களைத் தவிர சமூகத்தில் கிட்டத்தட்ட எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் எல்லா நிறுவனங்களுக்கும் பங்குகளை வழங்கி வந்தன. எனினும் 'வார்த்தை'க்கு அதாவது பொருளாதாரத்திற்கு முதுகெலும்பாய் விளங்கும் உழவர்கள், வணிகர்கள் மற்றும் நெசவாளர்கள், அதிலும், குறிப்பாக உழவர்கள் இப்பகிர்ந்தளித்தலுக்கு ஆதாரமான செல்வத்தின் உற்பத்தியாளர்களாகவே விளங்குகிறார்கள். தம்மையும் மற்றையோரையும் பேணிப் போற்றுவதன் பொருட்டு தகுந்த விளைச்சலை ஏற்படுத்தி, சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்கும் இந்த உழவர்களும், வார்த்தையைத் தாங்கும் மற்றனைவரும் தாமே சுயராஜ்யம் நடத்துவோராய் விளங்குபவரன்றோ?

தான் உண்பதற்கு முன் மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்தலும், தன்னைப் போஷிப்பதற்கு முன் மற்றனைவரின் வாழ்விற்கு வழி வகுப்பதுமான சனாதன பாரதீய சிந்தனைப் போக்கிற்கு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப் பகுதி இவ்விதமான வடிவம் வழங்கித் திகழ்ந்தது. தன் இயல்பான அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்புகளுடன் பாரதம் செயலாற்றிய காலத்தில் இவ்வகையிலேயே அனைவருக்கும் பராமரிப்பும், கௌரவத்திற்குப் பங்கமின்றி அரவணைப்பும் அளிக்கப்பட்டு வந்தன.

அன்னப் பெருக்கம்

மேலே வருணிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விரிவான பகிர்ந்தளிக்கும் முறையானது அன்னப் பெருக்கம் உடைய ஒரு சமூகத்திலேயே சாத்திய

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

மாகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டு ஆய்வுப் பதிவுகள் சித்திரிப்பதும் இத்தகைய ஒரு அமோகமான அன்ன உற்பத்தி உள்ள ஒரு சமூகத்தையே. ஆய்வுப் பதிவுகள் அளிக்கும் விவரங்களின் வாயிலாக கிட்டத்தட்ட 2 லட்சம் காணி விளைச்சல் நிலத்தின் உற்பத்தியை மதிப்பீடு செய்ய முடிகிறது. இம் மதிப்பீட்டின்படி, 1762 முதல் 1766 வரையிலான ஐந்து ஆண்டுகளில் இந்த 2 லட்சம் காணி நிலங்களில் ஆண்டொன்றிற்குக் கிட்டத்தட்ட 20 லட்சம் கலம் நெல் மற்றும் இதர தானிய வகைகள் உற்பத்தி ஆயின. இப்பகுதியில் அக்காலத்தில் கிட்டத்தட்ட 46,000 குடும்பங்கள் வசித்து வந்ததாக ஆவணங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

செங்கல்பட்டின் அக்காலத்து ஒரு காணியாவது கிட்டத்தட்ட இன்றைய அரை ஹெக்டேருக்குச் சமமாகும். ஒரு கலம் என்பது கிட்டத்தட்ட 125 கிலோ நெல்லுக்குச் சமமாகும். ஆக, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப் பகுதியில், நிலத்தின் மொத்த விளைச்சல் வீடொன்றிற்கு, ஒரு ஆண்டுக்குக் கிட்டத்தட்ட 5.5 டன் என்று உணர முடிகிறது. மேலும் அப்போதைய செங்கல்பட்டுப் பகுதியில் ஒரு வீட்டுக்குக் கிட்டத்தட்ட நான்கு அல்லது ஐந்து உறுப்பினர் இருந்தனர் என்பதையும் கணக்கில் கொண்டால், அப்பகுதியில் ஆள் ஒருவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு ஒரு டன்னுக்கும் அதிகமான உணவு உற்பத்தி இருந்ததாகக் கொள்ளலாம். எனவே, தற்போதைய பாரதத்தின் தரத்தில் மட்டுமல்ல, உலகின் செல்வம் கொழிக்கும் நாடுகளின் பார்வையில் கூட, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டுப் பகுதியின் விளைச்சலும், மக்களின் நுகர்வளவும் மிக ஏற்புடைய ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இவ்வாறான போதிலும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் செங்கல்பட்டு பகுதியின் விளை நிலங்களின் உற்பத்தித்திறன் மிக உயர்ந்த தெனக் கூற வியலாது. மேற்கூறிய புள்ளிவிவரங்களின் மூலம் பெறப்படும் காணிக்கு 10 கலம் அல்லது ஹெக்டேருக்கு 2.5 டன் அளவிலான சராசரி உற்பத்தித்திறன், தற்கால பாரதத்தின் உற்பத்தித்திறனை விட உயர்ந்ததே. ஆனால் பாரதத்தின் மண்வளம் இதைவிட மிக அமோகமான விளைச்சலை அளித்து வந்துள்ளதற்குப் பல்வேறு சரித்திரச் சான்றுகள் உள்ளன. கி.பி. 900 - 1200க்கு உட்பட்ட தஞ்சாவூர்பகுதியின் சாசனங்கள் அப்பகுதியின் நிலங்கள் வேலிக்கு 100 கலம் அல்லது சில சமயங்களில் 120 கலம் அளவிலான மேல்வாரத் தொகையை அளித்

அன்னப் பெருக்கம்

ததைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. தஞ்சாவூர்ப் பகுதியின் வேலியானது ஐந்து செங்கல்பட்டு காணிகளுக்குச் சமமாகும். தஞ்சாவூரின் கலம் செங்கல்பட்டுக் கலத்தை விடக் குறைந்த அளவு கொண்டது. பொதுவாக அது செங்கல்பட்டுக் கலத்தில் பாதி என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. அக்காலத்தின் வரிவிகிதம் மொத்த விளைச்சலின் 25 சதவீதத்திற்கு அதிகமானதல்ல என்று பெரும்பாலான சரித்திர வல்லுனர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் பாரதப் பண்பாட்டின் ஆதார பூர்வமான சாஸ்திரங்கள் மற்றும் இலக்கிய நூல்கள் கூறியுள்ளபடி வரிவிகிதத்தை விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்காகக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும். இவ்வாறு அக்காலத்து உற்பத்தித்திறன் வேலிக்கு 600-லிருந்து 720-க்குள்ளான தஞ்சாவூர் கலங்கள் அல்லது ஒரு ஹெக்டேருக்கு 15-லிருந்து 18 டன்கள் என்று மதிப்பிடலாம்¹⁶.

தஞ்சாவூரின் அண்டைப் பகுதிகளில் உள்ள வேறு சில சாசனங்கள் நிலத்தின் மேல்வாரத்திற்குப் பதிலாக முழு உற்பத்தியையே தெரிவிக்கின்றன. உதாரணமாக, கி.பி.1100-ன் ஒரு சாசனம் தென்னாற்காடுப் பகுதியில் வேலிக்கு 580 கலங்கள் அதாவது ஒரு ஹெக்டேருக்கு 14.5 டன்கள் நெல் உற்பத்தியைப் பற்றிக் கூறுகிறது. தவிர, இராமநாதபுரம் பகுதியைச் சேர்ந்த கி.பி.1325-ம் ஆண்டின் சாசனம் ஒன்று வேலிக்கு 800 கலங்கள் அதாவது ஹெக்டேருக்கு 20 டன்கள் வரையிலான மிக உயர்ந்த நெல் உற்பத்தியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது¹⁷.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தொடக்க காலத்தின் குறிப்புகளும் பாரதத்தின் பல்வேறு பகுதிகள் உயர்ந்த உற்பத்தித்திறனைக் கொண்டு விளங்கியதை உறுதிபடுத்துகின்றன. இவ்வாறே 1803-ல் 'அலகாபாத்' பகுதியைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு ஐரோப்பிய பார்வையாளர், அங்கு ஆண்டிற்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 111 'புஷல்'கள் அதாவது, ஹெக்டேருக்கு 7.5 டன் தானிய உற்பத்தியைப் பற்றிக் கூறுகிறார்¹⁸. தவிர, கோயம்பத் தூரில், 1807-ம் ஆண்டில் காணப்பட்ட ஹெக்டேருக்கு 13 டன் அளவி

¹⁶ மேல்வாரத்தை உற்பத்தியின் 25 சதவீதமாகவும் ஒரு கலத்தின் அளவை வரலாற்றுச் சான்றுகளில் உள்ள மிகக் குறைந்த அளவையாகவும் கொண்டு உற்பத்தித்திறனின் இந்த மதிப்பீட்டை ஹெக்டேருக்கு நான்கிலிருந்து ஐந்து டன்கள் அளவு வரை குறைக்க முடியும். எடுத்துக் காட்டாக பார்க்க வேண்டியது 'தி கேம்ப்ரிட்ஜ் எகனாமிக் ஹிஸ்ட்ரி ஆப் இண்டியா', தொகுதி 1, டிஸ்ட்ரி 1984, எல்.பி. அலாயேவின் கட்டுரை, ப. 231-32.

¹⁷ எல்.பி. அலாயேவ், மேற்கூறியவாறு, ப. 232

¹⁸ டாக்டர் டெண்ட், இண்டியன் ரிக்கிரியேஷன்ஸ், 1803; எடின்பர்க் ரெவ்யூ, தொகுதி 4, எண் 8, ஜூலை 1804, ப. 323-ல் குறிப்பு உள்ளது.

பாரதம் அன்னக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியது

லான நெல் உற்பத்தித்திறனைப் பற்றி அப்பகுதியின் பிரிட்டிஷ் அதிகாரியின் அறிக்கை தெரிவிக்கிறது¹⁹.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் செங்கல்பட்டிலும் கூட செழிப்பான விளைச்சல் நிலங்கள் அப்பகுதியின் சராசரி உற்பத்தித்திறனான காணிக்கு 10 கலம் அல்லது ஹெக்டேருக்கு 2.5 டன் என்பதை விட மிக உயர்ந்த உற்பத்தித்திறனைப் பெற்றிருந்தன. அப்பகுதியின் மிகச் செழிப்பான நிலங்கள் காணிக்கு 35 கலங்கள், அதாவது ஹெக்டேருக்கு 9 டன், அளவிலான உற்பத்தித்திறனைக் கொண்டிருந்தன. மேலும் சிறப்பான வேளாண்மையில் ஈடுபட்டு 5000 கலத்தை விட அதிகமான மொத்த உற்பத்தி கொண்டிருந்த 63 கிராமங்களின் சராசரி உற்பத்தித்திறன் காணி ஒன்றுக்கு 18 கலமாக, ஹெக்டேருக்கு 4.5 டன்னாக, விளங்கியது. இந்த 63 கிராமங்கள் ஆய்வுக்குட்பட்ட செங்கல்பட்டு பகுதியின் மொத்த விளைச்சல் நிலத்தின் வெறும் ஆறில் ஒரு பங்கு நிலத்தில் மொத்த உற்பத்தியில் மூன்றில் ஒரு பங்கை உண்டாக்கின.

இவ்வாறு மிகுதியான அன்னம் உற்பத்தி செய்து, உதாரமாய் பெருமளவில் பகிர்ந்தளிக்கும் சனாதன பாரதீய கோட்பாட்டை சிரத்தையுடன் பின்பற்றி, மிக சமீப காலம் வரை, ஏன், இன்றைக்கு கிட்டத்தட்ட ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில் கூட, பாரத மக்கள் நிறைவான வாழ்க்கையை நியமத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். நம் வேத உபநிஷத்துகள் விதிக்கும் 'அன்னம் பஹு குர்வீத' மற்றும் 'ந கஞ்சன வசதௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத' என்னும் மீற முடியாத கட்டளைகளை நம் நாட்டு மக்கள் இங்ஙனமே பல்லாயிர மாண்டுகளாகச் செவ்வனே பேணிப் போற்றி வந்துள்ளனர்.

¹⁹ பார்க்கவும், ஆர்.ரத்தினம், 'அக்கரிகல்கரல் டெவலப்மெண்ட் இன் மெட்ராஸ் ஸ்டேட் ப்ரயர் 1900', மெட்ராஸ் 1966, ப. 87.